el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS
6.000 exemplars
II època núm. 35
octubre-novembre del 2007

Descobrim les màfies especulatives del casc antic de Berga

◣El Casc antic de Berga: un barri destrossat. ◣ Repàs històric de l'especulació al barri vell de Berga. ◣ Les màfies especulatives d'avui: Level inversions 25 SL i companyia.◣Level inversions 25 SL i els Garrós, la mateixa màfia?◣La responsabilitat de polítics i administracions. */pàg 3-8*

Com permetre i deixar créixer un crim ecològic amb total impunitat

Dos dels rius més importants de Catalunya, el Llobregat i el Cardener, es salinitzen cada dia més. Fins quan haurem d'aguantar aquest crim ecològic?

Plataforma per Catalunya partit d'extrema dreta

/pàg 19

El líder de la formació a Manresa, Xavier Arcas, pretenia abandonar la seva plaça com a regidor. Això implicaria que el reconegut ex-fuerzanuevista Emili Utges ocupés el seu lloc, cosa que segons sembla no agrada al partit, per què corrobora les veus que els assenyalen com una formació d'extrema dreta.

Arcas conclogué que abandonaria el seu seient a la ciutat sempre i quan el tercer de la llista, Aaron Argudo Palacios, ocupés el seu lloc. Però resulta que aquest últim ha estat durant anys el cap regional de la falange a Catalunya.

Tot això no fa més que evidenciar el clar caràcter d'extrema dreta d'aquest partit

Inseguretat ciutadana i estratègies de control social

/pàg 10

La paranoia de la inseguretat ciutadana propiciada per la maximització mediàtica de casos Tous, ha portat a les veïnes de Pineda de Bages a reunir-se amb els mossos per exigir mesures de control ciutadà.

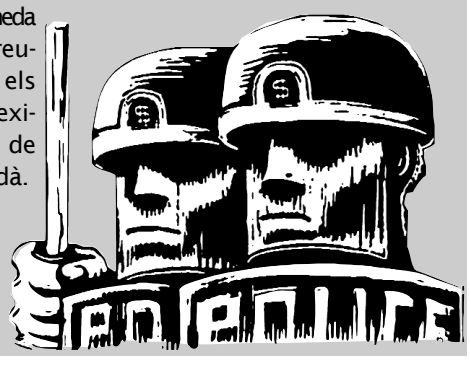

▶Berguedà

Ordenança de civisme i multes a Berga

/pàg 18

Las serradoras: empresas modelo de otra època

/pàg 11

▶Bages

Valldaura: coneixent un barri per les seves mobilitzacions veïnals

/pàg 17

Abús de poder a Balsareny

/pàg 20

▶Arreu

Comunitats mineres a Amèrica del Sud

/pàg 22-23

dossier Central

Editorial

Tan sols falta un any per a què la futura presó dels Lledoners situada a la comarca del Bages estigui enllestida. Una presó que lluny d'alliberar-nos, ens encadenarà una mica més. La carcerització de la societat heretada de les polítiques de tolerància zero nord-americanes s'expandeixen irremediablement. La megamàquina que mou la indústria carcelària (recolzada moltes vegades pel negoci especulatiu) ha apostat fort a l'estat espanyol de la mà d'empreses com "Ferrovial", que no dubten a enriquir-se a costa de les misèries i la exclusió de les desviades de la societat. L'augment continu de noves infraestructures dedicades al control social evidencien les veus que auguren que la societat actual no te raó de ser. Els empresonats no són merament els què viuen entre reixes, moltes de nosaltres vivim en un quart grau encadenats a treballs precaris i amb la por constant a ser castigades per la nostra desviació. El negoci de l'empresonament s'estén al mateix temps que s'estén el negoci de la por. Una por que les classes benestants han aconseguit traslladar a la societat. Una por que grups amb un rerefons feixista com Plataforma per Catalunya han sabut aprofitar per aconseguir un cert protagonisme social.

Mentre la indústria mediàtica ens desvia l'atenció cap a petites foteses sense importància la indústria especulativa es frega les mans veient les oportunitats que té fer negoci amb un dret com el de la vivenda. Els barris històrics van perdent mica en mica el seu encant per deixar pas a la ciutat aparador que pretén atreure als consumistes. Una ciutat aparador que es vol veure a si mateixa com a modèlica i esvelta però que amaga darrere el maquillatge de la propaganda, l'anorèxia i la malaltia.

La democràcia acaba on comença l'empresa. Mentre els partits polítics no paren de repetir-nos una i altra vegada que totes i tots tenim molt a dir sobre el nostre futur, la doctrina laboral imposa unes condicions asfixiants a les persones que es veuen immerses en les cadenes del treball. La violència de gènere apareix multiplicada en aquest àmbit, ja que la dona es veu obligada a dur a terme una doble jornada laboral (a casa i a la feina). En "el millor dels móns possibles", la dolça llar pot arribar a esdevenir el dur infern.

Per sort tota agressió pot venir acompanyada d'una resposta (tot s'ha de dir, no de l'embargadura que voldríem). Contra la bunquerització i empresonament de la societat hi ha propostes com les múltiples jornades contra la societat-presó o contra les penes de llarga durada. Contra els grups d'extrema-dreta, apareixen nous col·lectius anti-feixistes que es paren a estudiar, a conèixer i si cal a enfrontar-se a aquesta plaga. Per fer front a la indústria mediàtica, es creen eines de contra-informació. Contra l'especulació, sempre ens queda l'okupació. Per fer front a la doctrina laboral, l'expropiació, la combativitat a la feina o la "ganduleria". Per a lluitar contra la violència de gènere, els col·lectius de dones (i en menys nombre d'homes) que es reuneixen per conspirar contra les estructures patriarcals.

I de tant en tant també tenim alguna alegria, des del dia 9 d'agost el Juan està al carrer després de 8 mesos de presó, per acabar complint la resta de la condemna amb la prohibició d'entrar a la província de Trento. Però per totes aquelles que encara estant tancades a les presons dels diferents estats continuarem donant guerra.

El cercle del capitalisme té mil cares. Com mil cares tenen les lluites per fer-li front.

Nou web *de el pèsol negre*

Al web trobaràs en PDF els diversos números de la revista que han aparegut (tant de la primera com de la segona època) a part de les darreres notícies i informacions respecte aquesta publicació llibertària.

www.berguedallibertari.org/pesolnou

pesolnegre@berguedallibertari.org

Sumari

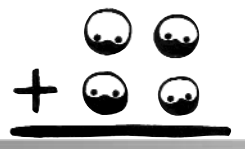

Pàgina 3: ·Anàlisi del sector de l'habitatge al berguedà.

Pàgina 4: ·El casc antic de Berga: barri destrossat.

Pàgina 5-7: ·Repàs històric de l'especulació al barri vell de Berga.

Pàgina 8: ·Responsabilitat de polítics i administracions.

Pàgina 9: ·Els runams salins.
·Tapar les vergonyes.

Pàgina 10: ·Per a la nostra seguretat: enmurallem Pineda.
·Canvi de noms als carrers de Berga.

Pàgina 11: ·Las serradoras: empresas modelo de otra época.

Pàgina 12: ·Descobrint les trinxeras del front anarquista del Pallars.

Pàgina 13-16:DOSSIER CENTRAL: Presons

Pàgina 17: ·Valdaura: coneixent un barri per les seves mobilitzacions veïnals.

Pàgina 18: Juli Gendrau o "la puta i la Ramoneta".

Pàgina 19: ·El tercer de Plataforma per Catalunya a Manresa és un reconegut falangista.

Pàgina 20: ·Un altre cop: abús de poder.
·Manifest sobre els fets de Patum 2005.

Pàgina 21: ·Presó i sistema sanitari.

Pàgina 22-23: ·Comunitats mineres a l'Amèrica del Sud.

Pàgina 24: ·La divisió sexual del treball: un dels pilars bàsics de la societat patriarcal.

Pàgina 25: ·En terra d'esclaus trobareu amos.
·Còmic: Passionària postmoderna.

Pàgina 26-27: ·Ressenyes
·Agenda

Pàgina 28: ·Entrevista

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 27/09/2007 a les 20:00.

En aquest Pèsol Negre han participat: Burrikada, Centre d'estudis Josep Ester Borràs,CGT correus Manresa, Col·lectiu editor del www.berguedallibertari.org, Plataforma Prou Sal!, Un tufu, Girasol, Hiram Gascoigne, Un anarcosindicalista, Brigada Mixta Catalunya Central, Estem a l'agüait, Maria, Pep i Tu, Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat, Assemblea Antipresons Manresa, Roger, Columna Clitoriana, Second, Lola, Gerard i Eulàlia, Greace Kelly i Vandelpal, Liendre.

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: **Ateneu Llibertari del Berguedà**: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: ateneullibertari@berguedallibertari.org **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@hotmail.com *GIRONELLA: **Associació Cultural La Fona**. *MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **La Tremenda** (centre social okupat):cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa.**CNT Manresa/CSO Valldaura**, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@hotmail.com *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: **Cal Carrasclet:** carrasclet@gmail.com. **Masia okupada Ca n'Escaiola:** canescaiola@gmail.com. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda** Adressa electrònica: amicsagustin@berguedallibertari.org, **CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

Anàlisis del sector de l'habitatge al Berguedà

Berga, setembre de 2007

Barrikada

Segons el *Regió 7* del dia 8 de setembre el sector immobiliari al Berguedà està en crisis. Es podria concloure que els preus dels pisos ara ja són assequibles per la majoria i que trobar un lloc per viure ja no representa hipotecar-se per la resta de la vida. Res mes lluny de la veritat. El que realment ens està dient aquest diari és que les immobiliàries no guanyen tant com fa uns mesos. I és que si analitzem el tema de l'habitatge a les nostres comarques n'hi ha per estirar-se dels cabells. Mentre alguns es fan d'or amb el negoci del totxo una altres no poden accedir a un habitatge digne.

Entrant ja en matèria el preu mitjà del metre quadrat útil d'un pis a Berga a data de principis del 2007 era de 3.076 euros, és a dir, que un pis de 70 metres quadrats costava a l'entorn de 215.000 euros (uns 36 milions de pessetes). Els preus dels pisos en pocs anys han crescut com l'escuma. Així només en un termini de tres anys els habitatges han doblat el preu. Però si ens remuntem a cinc anys endarrere, hi ha que l'han triplicat. Així segons el *Regió 7* de finals de 2006 un habitatge que l'any 2001 costés 100.000 euros l'any 2004 hauria costat 204.000 euros i en l'actualitat estaria a la venda per 345.000 euros.

Paradoxalment els preus han pujat moltíssim però també el nombre d'habitatges construïts, així al 2004 es van començar a construir al Berguedà 807 habitatges, en total, mes que els anys 2002 i 2003 junts. I al 2005 la construcció va continuar creixent al mateix ritme frenètic. Fins a dia d'avui la febre constructora no ha parat. I es preveu que en propers anys es superi la xifra de 500 habitatges nous. Entre les urbanitzacions previstes hi ha la zona sud del passegi dels Abeuradors, els Quaranta Pilars, la zona de l'antiga fàbrica Mabsa i la Rasa dels molins entre d'altres. En total estem parlant de que el 12 per cent del Sòl del municipi ja està urbanitzat i un 6 per cent més ja és urbanitzable. Així de moment un 82 per cent del sòl està lliure de màquines excavadores i grues faraòniques.

Noms com Pirineu 2000, Clau 21, Promocions Prat serra, Construccions i promocions Queralt, finques ciutat, entre d'altres, són coneguts per tots els berguedans. Promotores i immobiliàries que conjuntament amb els bancs acaparen el negoci del totxo al berguedà. No son pocs els carrers on podem trobar-hi pancartes d'aquests intermediaris que solen anar acompanyades d'obres i grues. El resultat serà sens dubte el d'uns habitatges amb preus prohibitius per la majoria mentre uns pocs no paren d'enriquir-se.

Aquesta situació de boom immobiliari va començar ara fa uns tres anys i ara sembla que s'ha relaxat una mica. Segons *Regió 7* de principis de setembre les vendes del sector immobiliari del Berguedà han caigut entre un 30 i un 50 per cent. Els habitatges costen cada vegada més de vendre i els preus podrien no pujar com ho han estat fent fins ara, però tampoc baixen. Tot i així, el dret a un habitatge digne esta molt lluny de ser dret per tothom.

També recalcar que el Berguedà s'està convertint en una comarca de cap de setmana. Així tot i que no figura en cap estadística actual molts pisos són habitats només durant els cap de setmana. L'arribada de la nova carretera ha comportat que molta gent de fora que s'ho pot permetre adquireixi un habitatge de segona residència a les nostres contrades. Així un 40 per cent dels habitatges que es venen actualment es fa a gent de fora.

Mentre les grues van plagant el paisatge berguedà, la realitat es que centenars d'habitatges s'omplen de rates perquè els seus propietaris no els interessa que els habiti ningú. Les immobiliàries, tot i que inverteixen en edificis deshabitats aposten per urbanitzacions noves perquè encara resulten més beneficioses. Però de pisos vells per habitar no en falten. Gairebé un de cada cinc habitatges del Berguedà està desocupat. Al novembre del 2005 concretament estaven buits el 18,28 per cent dels pisos de la comarca. La xifra supera de llarg la mitjana catalana. En el conjunt del país, els pisos deshabitats representen un 13,67 per cent del total. Segons el cens d'habitatges de l'Institut d'Estadística de Catalunya del 2001, al Berguedà hi ha 3.844 pisos buits. 14.177 estan plens de dilluns a diumenge, i 2920 son habitatges de segona residència. A Catalunya, hi ha 453.000 pisos deshabitats. La majoria, 307.859, són a la demarcació de Barcelona, que és la zona de tot l'Estat amb més pisos tancats, davant de Madrid.

Els municipis de l'alt Berguedà registren xifres molt altes de desocupació. Tant altes que arriben a doblar la mitjana catalana. A Cercs el 29,14 dels pisos estan deshabitats, a la Pobla el percentatge es del 28,46 i a Guardiola del 26,80.

Pel que fa al baix Berguedà Gironella és el municipi que té més habitatges buits: en té 516, es a dir el 21,15 del total. A Casserres hi ha 19,59 per cent de pisos tancats; a Avià el 19,02 i a Puig-reig, el 16,21 per cent.

Si ens centrem a Berga a l'any 2001 dels 7.804 pisos que hi havia construïts 1.265 estaven buits. Això significa el 16, 21 per cent del total. De tots els pisos buits de Berga, gairebé la meitat es concentren al barri vell. Aquí es calcula que uns 500 habitatges estan deshabitats, una xifra que representa el 31,77 per cent del total de la zona.

Molts d'aquests habitatges deshabitats estan en mans d'empreses especuladores, sense cap mena d'interès en vendre'ls o llogar-los a particulars. Prefereixen vendre'ls a altres empreses que a la vegada els revendran a unes altres mentre el preu no para de pujar. Tot plegat ho anirem veient en els següents articles d'aquest reportatge.

Així doncs el mercat de l'habitatge està controlat per uns pocs que s'enriqueixen a costa d'un dret fonamental. Mentre les capes desfavorides no poden accedir a un habitatge digne i les classes mitjanes s'hipotequen pel resta de la seva vida aquests pocs obtenen uns beneficis astronòmics especulant i a costa de la suor de la resta de la població.

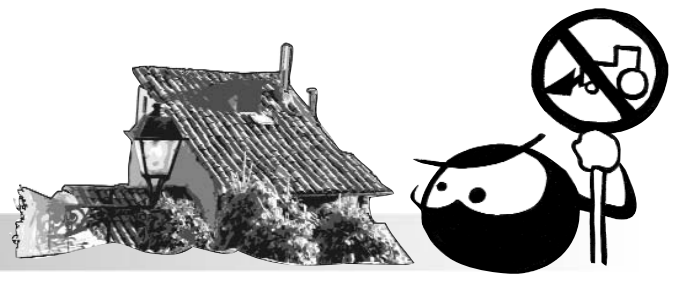

El casc antic de Berga: un barri destrossat

Berga, setembre de 2007

Barrikada

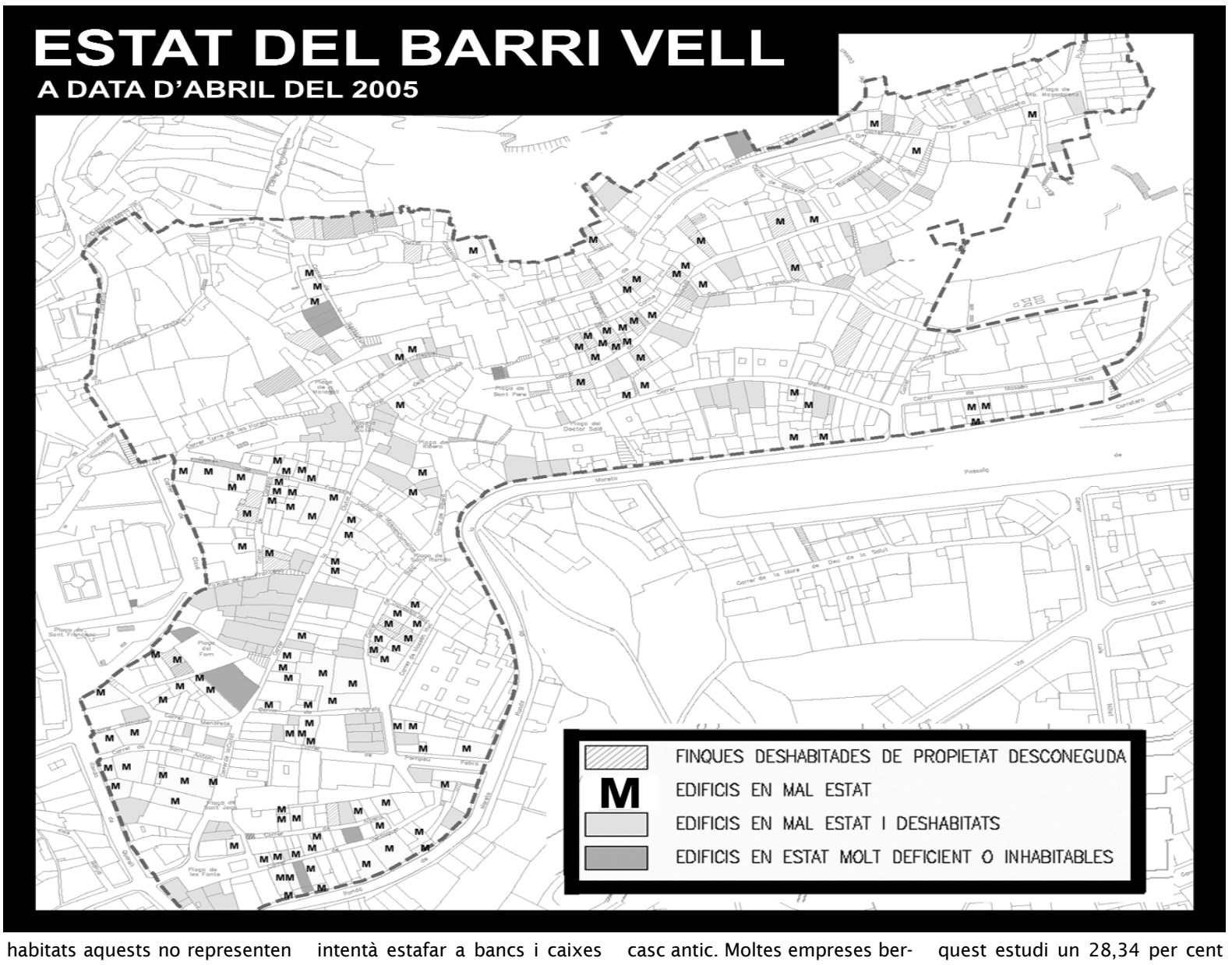

Arrel de la llei de Barris l'anterior govern socialista va elaborar un projecte que analitzava la situació actual del casc antic a tots els nivells. Estem parlant del Projecte d'intervenció integral que data de l'abril d'ara fa dos anys. Si bé mes endavant analitzarem les conseqüències del famós pla de barris ara analitzarem l'estat actual del barri vell de la ciutat de Berga centrant-nos sobretot en les conclusions elaborades pel mateix Ajuntament de Berga. Si bé aquest projecte ens informa del "què" nosaltres en els següents articles intentarem explicar el "perquè".

El nucli antic de Berga es fàcilment diferenciable de la resta del municipi. Tant a nivell urbanístic com a tots els altres nivells. La delimitació coincideix amb el traçat de les antigues muralles. El casc antic té una extensió de 11,83 Ha i es calcula que hi ha un total de 1492 habitatges, repartirs en un total de 466 edificis. Aquests edificis solen respondre a edificacions en planta baixa més 4 pisos que ocupen el 100% de la parcel·la. Dels 466 edificis es calcula que uns 50 estan en molt mal estat o estat ruïnós. A més, segons el mateix estudi de l'ajuntament de Berga, es calcula que unes 30 finques van ser objecte d'una estafa immobiliària ara fa uns anys i actualment són propietaris d'empreses inexistents. Sobre aquest tema també en parlarem més endavant. Així el barri ha estat patint un procés de degradació de l'edificació i una procés de regressió urbanística.

Per altra banda el valor dels edificis de l'àrea es un 73,4 per cent inferior amb el de la mitjana del municipi i si el total d'edificis ruïnosos a Catalunya representa la mitjana d'un 2,65 per cent del total al barri antic aquesta mitjana es dispara fins al 11,55 per cent. Una altra dada interessant i que ens pot fer pensar es que el 31,77 per cent dels habitatges estan deshabitats. Si bé com ja he comentat en anterioritat uns quants habitatges si que van ser objecte d'una estafa immobiliària i actualment molt estan deshabitats aquests no representen la totalitat d'edificis abandonats. Així aquests edificis o bé son de particulars que decideixen no invertir-hi o bé estan en mans d'immobiliàries i empreses que els utilitzen per especular. Molts d'aquests edificis han estat abandonats des de fa mes de set anys. Però no han parat de canviar de mans. Així múltiples empreses però propietat de poques persones han comprat i venut les mateixes edificacions a d'altres empreses que a la vegada han fet el mateix. Sense arribar mai a rehabilitar-los perquè es poguessin habitar. Utilitzant les edificacions per treure'n benefici econòmic immediat, en definitiva: especulant.

El cas més destacat és el que va saltar a la premsa fa uns anys. Es tractava de l'estafa immobiliària de la família Garrós. Aquesta família tenia un conglomerat d'empreses dedicada exclusivament a la compra i venta d'edificis. Compraven l'edifici sencer, en feien particions horitzontals i els venien a altres empreses. Però la cobdícia de la família que intentà estafar a bancs i caixes amb l'impagament de les hipoteques el portà als tribunals. Tot i així en l'actualitat, molts pisos que un dia van ser dels Garrós ara mateix estan en mans de Level Inversions 25 S.L. Una empresa barcelonina que segueix comprant i venent cases buides impunement al casc antic de Berga. Mentre aquests juguen al monopoli al nucli antic berguedà i obtenen beneficis sense treballar uns altres veiem com els preus dels habitatges no paren de pujar. Així es el sistema econòmic actual.

Per altra banda segons les fonts consultades costa molt determinar qui és el propietari de segons quins edificis del casc antic, tot i que al registre de propietat surtin empreses amb apoderats amb noms i cognoms (es el cas de Level Inversions) doncs formen un conglomerat d'empreses molt difícil de desxifrar...

Però si bé l'estafa immobiliària dels Garrós va sortir a la llum publica no ha passat el mateix amb la resta d'especuladors del casc antic. Moltes empreses berguedanes —al igual que els Garrós i companyia— també han contribuït a destrossar el barri vell de Berga mentre les administracions públiques miraven per una altra banda. Estem parlant lògicament dels especuladors legals. Dels que tenen tots els permisos en regla i paguen religiosament a bancs i caixes però que actuen de la mateixa manera i que contribueixen de la mateixa manera a que el barri vell estigui plagat de cases buides sense cap mena d'intenció de que les pugui habitar algú algun dia. De la màfia il·legal dels Garrós i de les altres màfies legals en parlaré més endavant.

Pel que fa a la població segons les dades del Padró Municipal a abril de 2005 al casc antic hi vivien un total de 2.286 persones, és a dir un 14% del total de la població Berguedana. Suposem que el nombre de persones que avui en dia hi resideix ha pogut augmentar considerablement doncs l'arribada de nouvinguts que escullen el barri vell de Berga no ha cessat. A data d'aquest estudi un 28,34 per cent de les persones que estan empadronades al nucli antic són estrangers. El barri s'ha convertit en una zona de primer acollida pels nous immigrants degut sobretot als inferiors preus de l'habitatge a la zona i a la dura situació de discriminació en l'accés a l'habitatge que afronten.

Pel que fa al grup de veïns amb DNI de l'estat espanyol aquests es caracteritzen per un important grau d'envelliment i feminització.

També tenim una taxa d'atur bastant preocupant que ronda el 12 per cent, tot i que l'atur femení al barri arriba fins al 17 per cent.

A la vegada el barri també acull un important nombre de famílies pobres. Com a indicador es pot destacar que al barri hi viuen un 65 per cent de les persones que cobren una renta mínima d'inserció.

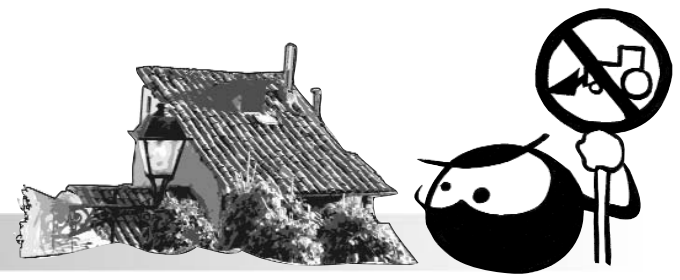

Repàs històric de l'especulació al barri vell de Berga

Les màfies especulatives d'ahir: Garrós i companyia

Berga, setembre de 2007

Barrikada

Com he anat comentant l'estat del barri vell de Berga és el resultat d'anys d'especulació immobiliària mentre les administracions miraven cap a una altra banda. A la primera part d'aquest article tractaré sobre les màfies de finals dels 90 i principis del 2000, tant la màfia il·legal dels Garrós com d'altres màfies legals que també van intervenir en aquest procés especulatiu.

A finals dels anys 90 un seguit d'empreses comencen a comprar un munt de finques al casc antic de Berga. En total foren més de 50 els pisos, magatzems i horts comprats per aquestes empreses immobiliàries. La metodologia fou sempre la mateixa: es comprava la casa sencera, es feien divisions horitzontals i es venien separadament al poc temps de ser comprades. Així havent dividit la finca el profit que se'n treia de la venda era molt mes elevat. Tot i la diversitat de noms que prenien aquestes empreses totes tenien relació entre elles. Totes eren de la família Garrós.

Jaume Garrós Boatella era o havia sigut apoderat de les següents empreses relacionades amb l'especulació al barri vell: Kinmell consultancy Sl, Columbia Park SL, Nipton 3000 SL, Montjuich park SL, Jaume Garrós SL i promocions Berga Urbana SL. La Filla Maria Teresa Garros Mendez també havia sigut apoderada de Berkeley 98. També la dona de Jaume Garrós, Maria Ruiz Lopez havia sigut apoderada en alguna moment de la majoria d'empreses ja citades. Sebastià Garrós Boatella segueix sent apoderat de l'empresa Coll de Port SL que encara té desenes de propietats al casc antic. Menys en un primer moment totes les empreses foren domicialiades a Barcelona.

La propietat de les finques anirà canviant d'empreses al llarg del temps. Els Garrós venien finques a empreses de fora com per exemple Fotocromegara SL, empresa domiciliada a Terrassa dedicada en teoria a la instal·lació y explotació d'una indústria fotomecànica però que a la pràctica comprava i venia pisos. Aquesta empresa comprava les finques i les revenia al mateix dia amb un preu que era varies vegades el preu de compra. Inautex SA domiciliada a Barcelona també va comprar i va vendre pisos que havien sigut dels Garrós en un primer moment. Aquesta empresa en teoria és una empresa que es dedica al comerç de maquinaria, equip industrial, embarcacions i aeronaus propietat de Juan Zahonero Alonso, que també té Level inversions 25 SL, de la que parlarem mes endavant.

Tot i que legalment els pisos anaven canviant de mans sempre acabaven en mans d'alguns empresa dels Garrós. Així fou fins que la moltes de les propietats acabaren en mans de Level inversions 25 SL que encara les té avui en dia.

La conclusió que es pot treure de tot aquest entramat d'empreses, noms estranys i transaccions és que el preu de les propietats ha anat pujant en molt pocs anys mentre la majoria d'aquestes cases s'omplien de rates i uns pocs s'enriquien amb la destrucció del barri vell de Berga.

Com veurem més avall la família Garrós es saltà en nombroses ocasions la legalitat vigent cosa que feu que aquesta situació saltés a la premsa i acabés als tribunals. Així al març del 2001 l'Ajuntament de Berga va precintar set cases del barri vell on es feien obres sense permís. Totes eren de l'empresa Montjuich park de Jaume Garrós. Al mateix temps que això passava es constituïa una associació de veïns al barri per tal de denunciar la situació que es vivia amb l'arribada dels especuladors. Aquesta associació fou la que impulsà totes les denúncies publiques i la que lluità més fermament contra la màfia immobiliària al barri. Seguint amb la cronologia dels fets Montjuic park també obtenia la llum a traves de connexions il·legals, cosa que portà els veïns a denunciar la situació. Davant de totes irregularitats l'únic que havien de fer aquestes empreses era demanar els permisos corresponents i ja podien seguir destrossant el barri. Algunes d'aquestes cases on s'hi feien obres eren llogades, sobretot a immigrants, tot i que moltes ni tan sols tenien la cèdula d'habitabilitat. Per altra banda l'ajuntament de CiU feia cas omís a les peticions dels veïns que volien que no es tragués l'ull de sobre a aquestes empreses.

Però el punt d'inflexió va arribar el dilluns 16 de setembre del 2002. A les 10 de la nit la part posterior dels habitatges 3 i 5 del carrer agricultura es van esfondrar. Era el resultat de tanta especulació immobiliària. Les cases deshabitades eren molt mes fàcils de comprar i vendre, no causaven tants problemes i els beneficis eren molt més sucosos a costa del dret a l'habitatge per tothom. Però aquest cop la cobdícia havia trencat el sac.

Tots els propietaris de les cases esfondrades foren localitzats menys un. Joan Casòliva propietari de l'immobiliària Casòliva que era propietat de la finca numero 7 del carrer Agricultura es personava al lloc del succés. Les declaracions que aquest personatge feu a *Regió 7* al 18 de setembre del 2002 eren molt reveladores: "Tenim molts pisos i no tenia clar quin edifici és el que vam comprar fa un any".

Així no només els Garrós especulaven al casc antic de Berga. També altres màfies, amb domicili a la ciutat de Berga s'enriquien sense treballar. Eren i són els lladres legals. Els que s'enriqueixen sense treballar només comprant i venent pisos mentre uns altres s'han d'hipotecar per tota la vida per tenir un lloc on viure. Negoci en diuen ells, estafa i robatori en diem nosaltres.

També es curiós que la premsa no es va fer gens de ressò dels especuladors legals al casc antic.

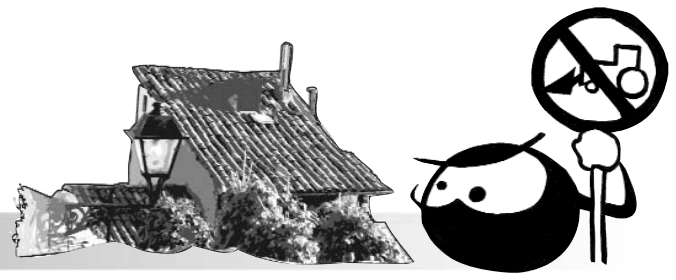

Les màfies especulatives d'avui: Level inversions 25 SL i companyia

Es van gastar litres i litres de tinta carregant contra la màfia dels Garrós perquè es va saltar a la torera la legalitat (com veurem tot seguit) però dels especuladors legals l'activitat dels quals suposa el mateix impacte per la societat i pel barri que els il·legals no se n'ha parlat mai.

Arrel de l'esfondrament es comença a investigar qui era el propietari del número 3 del carrer agricultura. Tot i que era propietat d'una empresa (relacionada amb els Garrós) el propietari estava il·localitzable.

Mentrestant els veïns havien denunciat que podien existir presumptes irregularitats en el preu de venda, de compra i el preu hipotecari de tots aquests edificis propietats dels Garrós. La fiscalia a dia 5 d'octubre del 2002 començarà a investigar el tema arrel de la denuncia interposada per l'Ajuntament de Berga. Finalment a dia 25 de març del 2003 els Garrós foren descoberts. En una operació policíaca es posaren a disposició judicial a 77 persones pels delictes d'estafa i falsedat en documentació mercantil per un valor de 4,2 milions d'euros. Set berguedans van ser posats a disposició judicial. Jaume Garrós, la seva dona Maria Ruiz López; els seus fills, Maria Teresa Garrós Mendez, Jaume Garrós Mendez i el seu Nebot Marcos Garros i Ramon RV amb domicili a Casserres. Aquests berguedans falsificaven els perits per tal de que els seus edificis fossin taxats molt per sobre del preu real i demanaven un crèdit hipotecari inflat que no pagaven.

Amb tot alguns edificis van ser embargats pels bancs que els posarien a subhasta però molts d'altres seguirien en mans dels mateixos Garrós o acabarien en mans de Level inversions 25 SL. Aquesta empresa es convertiria en la hereva de la màfia Garrós. Els Garrós van ser imputats, però el negoci ja l'havien fet i el resultat de tot plegat fou la destrucció del barri mentre els polítics i administracions que l'havien tingut abandonat durant anys miraven cap una altre banda.

L'especulació denunciada provocaria també problemàtiques socials que afectaven a persones amb pocs recursos. Es van denunciar casos de gent als quals s'havia llogat cases que no eren propietat de la immobiliària que els havia fet el contracte, que estaven embargades per bancs i caixes que en van reclamar la titularitat. A causa d'això foren desnonades.

Level inversions 25 SL en un primer moment es va comprometre a arreglar els edificis que fins llavors eren propietat dels Garrós però el temps passava i els edificis segueixen en les mateixes condicions o pitjor. En total Level Inversions 25 SL havia "heretat" més de 40 immobles la majoria dels quals encara ostenta a l'actualitat. Aquesta empresa amb domicili social a Barcelona fou constituïda al febrer del 2000 i es dedica a la compravenda i arrendament no financer d'immobles. En el darrer numero de El pèsol negre deiem que el propietari de Level inversions 25 S.L. es en marcelino Curell, membre d'honor de la APPI, però no és així sinó que aquest és l'agent que el representa en el registre de la propietat industrial. El titular real és Juan Zahonero Alonso. Es tracta d'una empresa petita, amb només tres assalariats però que segons l'últim informe publicat ingressà més de 4 milions d'euros en ventes d'immobles. Aquesta empresa no només negocia amb immobles de Berga sinó que es mou per moltes altres poblacions catalanes. El seu apoderat també té càrrecs en moltes altres empreses relacionades amb la màfia immobiliària. Alguns exemples són: Tarrega habitat 2007 Sl, Tornado Immobiliario Sl, Promotrading Plans Sl, Area Barna Edificaciones SL, Ro qui ma 2002 SL, Level Habitat SA etcetere. Com ja he dit abans també és apoderat de Inautex SA empresa que comprà cases i vengué finques durant la "època Garrós". Inautex es una empresa dedicada a la compravenda de maquinaria i agafant el que diuen ells mateixos en la seva web: "Nuestro ambito de actuación no tiene fronteras. Adquirimos las máquinas básicamente en Europa, y las exportamos a cualquier parte del mundo, a través de nuestros agentes, o bien tratando directamente con los usuarios finales."

Les fons oficials diuen, que tant les finques de Level inversions 25 SL, com les de la màfia Garrós tenen "un propietari desconegut". L'aiguabarreig d'empreses i la connexió de les unes amb les altres forma un conglomerat difícil d'aclarir. Es veu que tot i que al registre de propietat si que hi figuren

noms i cognoms darrera aquestes empreses a la hora de la veritat localitzar el propietari real es una missió quasi impossible. Això es el que es pot llegir al projecte d'intervenció integral elaborat per l'ajuntament de Berga a l'abril del 2005. I es precisament la connexió Garrós-Level el que intentarem esbrinar en els pròxims articles d'aquest reportatge.

Seguint amb el tema al llarg del 2005 es presenta el projecte de pla de Barris. Aquest projecte dotat amb un pressupost global de 19.765.300 euros prevenia la regeneració del casc antic de Berga. Les accions previstes incloïen la millora de l'espai públic i la dotació d'espais verds, la rehabilitació i l'equipament dels elements col·lectius dels edificis, la provisió d'equipaments per a l'ús col·lectiu, l'accessibilitat i la supressió de les barreres arquitectòniques etcètera.

L'impacte que tindrà aquest projecte al barri serà enorme. Les expectatives de regeneració del nucli antic que va generar la llei de barris estant fent disparar els preus de la zona. Els gestors immobiliaris comencen a veure possible vendre's algunes cases a petits propietaris perquè les habitin ja que els beneficis que ara en poden treure són molt suculents. Pep Grau, de finques ciutats no es tallava ni un pel en declaracions a Regio7 al novembre del 2005: "Fa un parell de setmanes, jo mateix vaig oferir un preu molt bo per comprar dues finques al barri vell i una empresa de la competència em va superar la oferta". Si abans els gestors immobiliaris deixaven podrir-se les cases al barri vell perquè sortia molt més beneficiós i apostaven a la vegada per la construcció de noves urbanitzacions ara, arrel de la llei de barris, el casc antic ofereix una possibilitat de negoci molt gran.

Level inversions 25 SL també començara ara a despendre's d'algunes cases. Aquesta empresa que les va comprar per pocs diners les està venent per moltíssimes vegades el preu de compra a altres empreses que les estan arreglant. Tot i així la majoria de cases de Level segueixen abandonades. La pressió immobiliària no ajuda gens a la regeneració del barri vell. Ara que els preus han pujat els propietaris lloguen pisos en condicions mínimes d'habitabilitat sense gastar-se ni un euro i obtenint unes rentes que no es podien imaginar fa uns anys.

Al novembre del 2006 l'Ajuntament de Berga es va assegurar el dret preferent de tempteig i retracte per poder comprar les anomenades cases fantasmes del barri vell. Tot i que no hi havia intenció de comprar-ne cap l'ajuntament estaria informat dels moviments que es produïssin en aquests habitatges. Al butlletó Oficial de la Província de Barcelona es publicava aquest document que conté mes de 200 finques les quals el propietari era il·localitzable. Les empreses amb més nombre de finques són Coll de port SL (empresa de Sebastià Garrós) i Level Inversions 25 SL. Però també hi ha moltes altres empreses que "heretaren" cases dels Garrós, de fet la majoria d'aquestes 200 finques que publica aquest document estan en mans d'empreses. Ara mateix, com he comentat, la majoria d'aquestes cases segueixen abandonades i en mans d'aquests especuladors que segons les declaracions dels veïns "encara corren pel barri per mirar de vendre-se-les un altre cop i treure'n profit", com Level Inversions 25 SL o els mateixos Garrós.

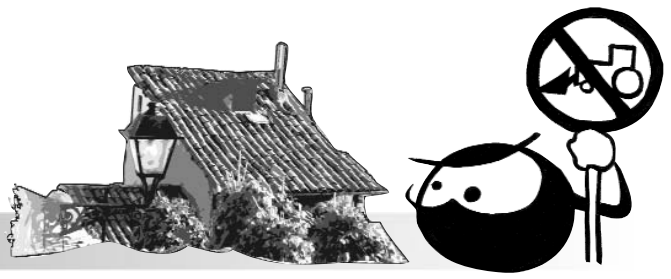

Level inversions 25 SL i els Garrós, la mateixa màfia?

Com hem pogut saber existeixen bastants indicis de la connexió entre les empreses dels Garrós i Level inversions 25 SL. Si bé cap personatge entorn de la família Garrós no pertany a Level inversions ni a les empreses del seu entorn si que podem trobar connexió en relació a la ubicació dels respectius domicilis socials de les diferents empreses. Com ja publicava l'anterior número (34) de *el pèsol negre* Level inversions (propietat de Juan Zahonero Alonsoi) fins el març de l'any passat tenia el domicili social a Barcelona, concretament al carrer Provença número 363. El que és sospitós es que Montjuich Park, Nipton 3000 SL, Berkeley 98 SL, Kinmell consultancy (totes de la família Garrós) i reformes i solucions SL (que té totes les finques embargades) també han tingut o segueixen tenint el domicili social al mateix número del carrer Provença.

▼ *Seu social de la mafia especulativa al c/Provença a Barcelona*

Un altre indici es que els Garrós també tenen empreses relacionades amb la indústria aeronàutica, com per exemple Sitemas Nauticos Avanzados Sociedad Limitada. Però és que Juan Zahonero Alonso (apoderat de Level) també té inversions en empreses del mateix sector, com és el cas d'Inautex, empresa que també participà des d'un principi en la compravenda d'edificis al casc antic de Berga.

Així tot i que no existeixen connexions legals entre aquestes empreses hi ha bastants indicis com per pensar que la màfia Garrós i la màfia Level no són dues coses independents una de l'altre.

Sigui com sigui, el mercat immobiliari està en mans de pocs especuladors, molts menys dels que ens pensem, guanya un i perdem tots.

Distribució de la propietat al casc antic avui:

Finques de Level inversios 25 SL.

c/ pujada del castell num 4 PB
c/ pujada del castell, porció d'hort 414 metres quadrats
c/ pujada del castell num 4 Semisotan
c/ pujada del castell num 4 1a
c/ pujada del castell num 4B magatzem
c/ pujada del castell num 4B 1a
c/ pujada del castell num 4B 2a
c/ buxadé num 13 3a
c/ buxadé num 13 2a
c/ buxadé num 13 1a
c/ Armonia num 10 2,2a
c/ buxadé num 22 (magatzem PB)
c/ buxadé num 22 (magatzem Semisotan)
c/ buxadé num 22 2a
c/ buxadé num 22 PB
c/ buxadé num 25 2a
c/ buxadé num 25 4a
c/ buxadé num 25 3a
c/ buxadé num 25 1a
c/ buxadé num 7 (duplex 2a i 3a planta)
c/ buxadé num 7 (duplex pb i 1a planta)
c/ cardona num 7 3a
c/ cardona num 7 (magatzem PB)
c/ cardona num 7 (magatzem Semisotan)
c/ carme num 18 i c/ buxadé num 17 (magatzem semisotan)
c/ armonia num 1 bis 4a
c/ armonia num 1 bis 3a
c/ armonia num 1 bis 2a
c/ armonua num 1 bis (magatzem en PB)
c/ buxadé num 12 (golfas)
c/ buxadé num 12 (magatzem en PB i semisotan)
c/ armonia num 10 1 2a
c/ armonia num 10 1 1a
c/ armonia num 10 PB

Finques venudes per Level en l'ultim any

c/ armonia num 10 2 1a
c/ mossen huch num 6 1a
c/ mossen huch num 6 2a
c/ mossen huch num 6 3a
c/ mossen huch num 6 4a
c/ mossen huch num 6 PB

Finques de Coll de Port S.L. a data de 6/02/2007 (de Sebastià Garrós Boatella)

c/ cardona num 4 PB
c/ cardona num 4 1a
c/ cardona num 4 2 1a
c/ cardona num 4 2 2a
c/ cardona num 4 3 1a
c/ cardona num 4 3 2a
c/ cardona num 4 3 3a
c/ cardona num 4 3 4a
c/ pietat num 11 baixos 1a
c/ pietat num 11 1 2a
c/ pietat num 11 2 1a
c/ pietat num 11 2 3a
c/ pietat num 11 3 1a
c/ pietat num 11 3 2a
c/ vilada num 1 Baixos 1a
c/ vilada num 1 1 1a

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difussor de les idees anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos esquerra.
Berga.

Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs

DISTRI DE MATERIAL ALTERNATIU
LLIBRERIA I ARXIU HISTÒRIC
C./ DEL BALÇ, 4. BERGA

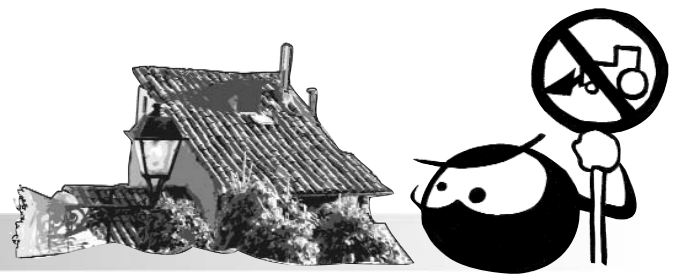

La responsabilitat de polítics i administracions

Berga, setembre de 2007

Burrikada

Els diferents ajuntaments de Berga que han anat vivint aquest procés especulatiu i de destrucció del barri vell poc o res han fet per evitar-lo.

Mentre els Garrós anaven comprant i venent cases l'ajuntament mirava cap a una altre banda i només han actuat tímidament arrel de les denúncies públiques dels veïns. Si al març del 2001 amb CiU a l'alcaldia es precintaven set cases de Montjuich park on s'hi feien obres sense permís era perquè els veïns ho havien anat denunciant repetidament. Tot i així al cap de pocs dies ja tenien el pertinent permís d'obres. El mateix va passar quan obtenien electricitat de manera il·legal, FECSA hi enviava un operari i es normalitzava la situació. Ja en aquest cas els veïns van denunciar "l'Ajuntament ha anat a remolc de les seves denúncies i que no els fa cas".

Un cop regularitzada la situació l'alcalde d'aleshores Josep Maria Badia es prenia el tema com a solucionat i desviava l'atenció atribuint les queixes dels veïns a un suposat racisme cap als nouvinguts que anaven poblant el barri.

Però arrel de l'esfondrament de les cases del carrer agricultura (denunciades al *pèsol negre* número 12) va quedar més que accentuada la desídia de les administracions davant de les trames especulatives que estaven destrossant el casc antic de la ciutat. Josep Xoy, regidor d'obres durant aquest període es treia part de la culpa responsabilitzant únicament als propietaris de la situació generada. Tot i així els veïns ja havien alertat al consistori que al casc antic hi havia al voltat d'unes quaranta cases que corrien el perill de caure.

A partir d'aquest moment l'ajuntament redactarà una ordenança per que els propietaris d'immobles antic certifiquin el bon estat exterior. És per això que moltes cases del casc antic estan pintades d'un color ocre per fora i destrossades per dins. També arrel de l'esfondrament Josep Maria Badia presentarà un dossier a fiscalia perquè investigués el suposat frau dels Garrós.

També arrel de l'esfondrament es decideix arreglar la teulada del carrer harmonia número 1 de Berga amb perill d'esfondrament. Com que no es va trobar el propietari l'ajuntament l'arregla pel seu compte amb la intenció de passar la factura al titular de l'immoble però el propietari resulta il·localitzable i l'ajuntament ja ha pagat la reparació de la casa.

Poc després d'això la policia deté als integrants de la màfia Garrós per estafar a bancs i caixes. Aquests però ja s'hauran venut els pisos a altres empreses especuladores. Amb tot les cases seguiran canviant de mans mentre el seu preu no para d'augmentar i no son habitades per ningú. Ja amb Ramon Camps a l'alcaldia s'aprova el pla de Barris. Els especuladors es fregaran les mans veien com el projecte fa pujar el preu dels seus habitatges com l'escuma. Poc després de l'aprovació de la nova llei l'executiu de Berga s'assegura el dret de compra de les "cases fantasmes" del barri vell. Però l'ajuntament ja va declarar que de moment no en compraria cap.

Amb CiU un altre cop a l'alcaldia de Berga, la majoria de cases d'aquests especuladors segueixen deshabitades i alguns d'ells encara corren pel barri mirant de vendre-se-les un altre cop i treure'n encara més profit.

És a dir els politics berguedans no han fet res ni estan fent res per evitar l'especulació al casc antic. S'han mogut tímidament davant del cas dels Garrós i a remolc dels veins. Però es que el sistema ecònomic neloliberal que ens ha tocat viure beneeix la especulació immobiliària. Deixar podrir una casa durant anys perquè pugi de preu i poder vendre'la més endavant es totalment legal. Que pocs propietaris amb centenars de cases fagin això mentres la resta de gent ha de treballar tota una vida per tenir un lloc en viure en propietat també és legal. Es la lògica capitalista. Pot ser ens hauriem de començar a qüestionar la legalitat neoliberal, prendre conciencia que els polítics mai ens solucionarán res i començar a expropiar i autogestionar espais.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS DIVERSES
SALLENT
C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724
CGT

HERBORISTERIA - DIETETICA
El Til.ler
COSMETICA - MACROBIOTICA
ALIMENTACIÓ NATURAL
HERBORISERIA
c/ de l'Església, 22
08670 NAVÀS
Tel. 93 839 00 04

Bar la Plaça
Plaça Major. 6
Gósol
Telf: 973 37 01 89
gosul@hotmail.com

NAUCLH
SIRAID
ARTNBZ
QUATRE
ÚKPOES
IALNRT
OMUSIC
Llibreria QuatreCantons. Placeta Ciutat 12, 08600-Berga
Tel/Fax(93)8212948-4cantons@correu.vilaweb.com

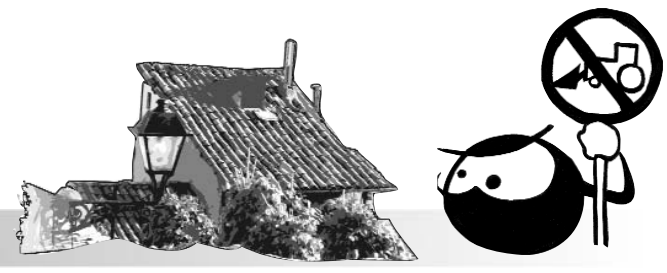

Els runams salins

"o com permetre i deixar créixer un crim ecològic amb total impunitat"

Sallent, setembre 2007

Plataforma Prou Sal!

Als anys 30' s'inicià l'explotació minera de potassa a Cardona, Súria, Sallent i Balsareny, esdevenint una activitat econòmica important al Pla de Bages des d'aleshores. En un principi, aquesta activitat pràcticament no generava residus, ja que la producció era molt més baixa que l'actual, el procés de separació del mineral potàssic i el sobrant molt més precisa i es duia a terme a dins mateix de la mina. És a partir dels anys 80 quan aquesta explotació es fa de manera més intensiva i comencen a formar-se i a créixer desmesuradament runams com el del Fusteret, a Súria, o el del Cogulló, a Sallent (Bages). Avui, segueixen augmentant a un ritme d' 1,4 milions de tones anuals, unes 10.000 tones de residus nous cada dia, que ja han generat un volum d'uns 75 milions de tones. Aquests, bàsicament estan compostos per clorur sòdic, és a dir, sal comuna, en un 83% i han esdevingut muntanyes gegantines de residus ben visibles des de gran part de la nostra comarca i d'altres punts del territori.

Potasas del Llobregat i Súria K en foren les empreses propietàries fins el 1998, any en que fou comprada per Iberpotash, part de la multinacional jueva Dead Sea Works. Aquesta, propietària actual, té el monopoli internacional d'extracció de sal potàssica i es dedica sobretot a la producció de fertilitzants que ven a tot el món. Iberpotash, igual que les anteriors empreses, ha optat per l'abocament incontrolat de residus salins a l'aire lliure dient-nos que és la única via per tal de poder seguir amb l'activitat minera. Sistemàticament s'ha dedicat a ignorar les possibles alternatives com la reintroducció de part del residu a dins les mines, el transport al mar o la venda del material, mostrant-nos així la seva única prioritat: ni respecte al medi ambient ni condicions dignes pels treballadors, sinó màxima rentabilitat i increment dels beneficis privats, a costa del que sigui.

Bàsicament, els directius d'Iberpotash utilitzen dos arguments que, de cara a la galeria, els justifica i els legitima:

1. Els runams són un dipòsit o magatzem i la sal és un recurs que posteriorment podrem vendre. La realitat actual ens mostra com es tracta d'un abocador incontrolat que no reuneix les condicions més mínimes d'impermeabilització, provocant així greus i irreversibles afectacions al medi natural i a les aigües. La sal perd valor i és un residu en el moment en que no hi ha mercat suficient per comercialitzar-ne tal quantitat.

2. Molts treballadors viuen de la mina i si aquesta no és rentable haurem de tancar la planta i deixar-los sense feina. Això també es pot anomenar "xantatge empresarial". Mentre des de l'any 2000 mor un miner cada any i l'empresa manté unes condicions de seguretat pèssimes, encara afirma que es preocupa pels treballadors. La lògica indica, per contra, que són la moneda de canvi per poder seguir impunement amb la seva irregular activitat.

El runam del Cogulló, actualment el de més volum i creixement, està ubicat al terme de Sallent i a prop de la pròpia instal·lació minera de tractament de la potassa. L'escombrera està situada a sobre de la falla del Guix, fet que agreuja enormement les filtracions de sal.

Des de la seva creació ha salinitzat nombrosos torrents i aqüífers, així com diverses fonts del terme i el propi riu Llobregat. Amb el temps, s'han anat descobrint surgències salades cada vegada més lluny, ampliantse el perímetre d'afectació de manera alarmant. Els mateixos pous d'abastament d'aigua potable de Sallent van ser salinitzats fa uns anys, obligant així a agafar l'aigua de riu amunt. Finalment es construí una potabilitzadora al poble canviant la captació d'aigua pagada amb diner públic. Igualment, en les poblacions que, riu avall, capten aigua del Llobregat, tenen seriosos problemes amb la potabilitat de l'abastament públic. A Sant Vicenç de Castellet, per exemple, l'aigua no és potable des del 2005.

Però el preu que hem hagut de pagar no s'acaba aquí. La potabilitzadora d'Abrera, degut als alts nivells de salinitat del Llobregat, es veu obligada des de fa anys a barrejar aigua del Ter per tal de mantenir-se en funcionament. Així, per tal que l'aigua del Llobregat pugui arribar a Barcelona en mínimes condicions, s'han hagut de construir dessalinitzadores a diversos municipis riu avall. I, mentre Iberpotash n'és la responsable, ho seguim pagant entre tots i totes. I és que l'actitud de les administracions (municipal, autonòmica i estatal) ha estat i és actualment la de no exigir el compliment de les lleis ambientals, per una banda, i la d'assumir amb diners públics la reparació dels danys ecològics i socials, per l'altra. Obviant l'arrel de la qüestió, s'han dedicat a posar pedaços i a tolerar, per acció o per omissió, un problema que no para d'augmentar. Ho paguem tots, mentre ells hi guanyen.

El 2003, a instàncies de la Plataforma Montsalat, el Fiscal de Medi Ambient del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya presenta una denúncia contra alguns dirigents d'Iberpotash per delicte ecològic. A més, després d'un estudi, estableix com a mesura cautelar la paralització d'abocaments salins al runam del Cogulló. Els jutjats de Manresa encara no han tramitat aquesta denúncia tot i que ja han passat 4 anys i la mina segueix abocant sal.

L'empresa mai ha reconegut cap responsabilitat sobre l'afectació a les aigües i al medi ni ha dut a terme mesures que realment evitin la creixent salinització.

El 1988 la Generalitat construí un tub anomenat col·lector de salmorres, que recull aigua salinitzada i l'envia fins al mar. Aquest, però, només pot assumir una petita proporció de sal, a més de les fugues que es troben esporàdicament al llarg del recorregut. Un exemple d'això és el trencament del col·lector a l'alçada d'Olesa, que ara fa uns dies va obligar a tallar la carretera i la via del tren en aquesta població. L'altra mesura –aquesta presa per l'empresa a instàncies de Medi Ambient- va ser la construcció d'una rasa perimetral impermeable el 2005 per recollir les aigües superficials que baixen pel vessant de la muntanya de sal quan plou. Però la millora no és visible en l'afectació de les aigües, que segueix empitjorant, sinó més aviat en la imatge de l'empresa, que ara es neteja la cara amb una ridícula mesura per legitimar-se.

Com veieu no falten arguments per lluitar activament contra aquest greu delicte. Dos dels rius més importants de Catalunya, el Llobregat i el Cardener, se salinitzen cada dia més. Fins quan haurem d'aguantar aquest crim ecològic?

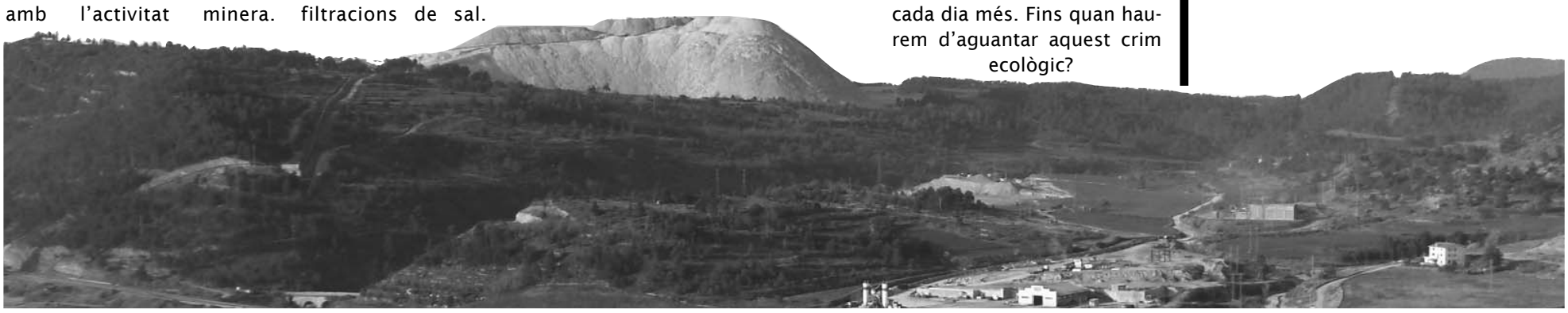

Tapar les vergonyes

Sallent, setembre de 2007

Plataforma Prou Sal!

Ja no és cap secret: Incapaç de donar cap altra solució, l'ACA (Agència Catalana de l'Aigua) depenent de la Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya, ha obert un concurs públic per "reducció de l'impacte ambiental del runam inactiu de Vilafruns". (Aquest runam no és propietat d' Iberpotash) Concurs dotat amb... 9 milions d'euros! (Tot el pressupost anual de l'Ajuntament de Sallent de l'any passat era de 10 milions)

D'on venen aquests diners? Qui se'ls emportarà? Què en farà? Quatre milions d'euros ja estaven previstos en els pressupostos de l'estat central (provenen de una part dels que s'han estalviat en no fer el transvasament de l'Ebre) i els altres els posarà la Generalitat, potser amb alguna ajuda europea.

Qui se'ls emportarà ho suposem a partir dels diaris: L'empresa "Grup Solucions", aliada amb una part dels components de l'antiga plataforma Montsalat té preparat un projecte a mida: vestir el runam de Vilafruns amb teles asfàltiques cosides, posar-hi a dalt unes plaques solars i recollir l'aigua de pluja en un llac artificial... que bonic!¿?

Ho faran com 'una "prova pilot", diuen (si tapen així tots els runams ens costaria 90 milions d'euros!). Primer reduir el pendent i tapar-lo amb tres tipus de làmines, després recollir l'aigua que s'escolaria i en darrer lloc, posar sobre la superfície plaques solars.

Tot això sense discussió en els nostres pobles, permetent que Iberpotash continuï abocant més de 6.000 tones diàries al runam del Cogulló, cosa que suposa un creixement anual estimat d'uns 2Mm3, (semblant al que ocupa avui dia el runam de Vilafruns !!!) Els beneficis declarats d'un any de Iberpotash són més petits que el que ens costa tapar els disbarats que provoca! Per què no l'obliguem a tornar el material a dintre? Per què, si no és rentable, no la tanquem d'un cop? De qui tenim por?

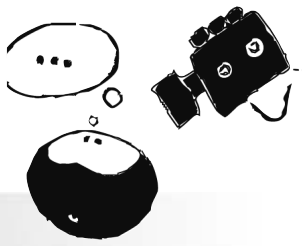

Per a la nostra seguretat: emmurallem Pineda

Manresa, setembre de 2007

Un tofu

La paranoia de la inseguretat ciutadana propiciada per la maximització mediàtica de casos Tous, sembla que està tenint els seus efectes sobre alguns veïns i veïnes benestants de les nostres contrades. La preocupació pels robatoris ha arribat fins a tal punt que l'Associació de Veïns de Pineda de Bages va exigir reunir-se amb responsables dels Mossos d'Esquadra per fer front als possibles delictes que puguin sorgir. Per aquelles que no ho sàpiguen Pineda és una d'aquelles urbanitzacions benestants, on van a parar les èlits -sobretot econòmiques- de Manresa i rodalies. La solució per acabar amb les possibles expropiacions presentada pels Mossos d'Esquadra resulta significativa. Passaria ni més ni menys per posar controls privats a totes les entrades i sortides de la urbanització, les vint-i-quatre hores al dia. Tothom qui volgués entrar-hi hauria d'identificar-se.

Aquells que s'oposaven ara fa uns mesos a la construcció de la nova presó al costat de casa seva per la por, se'ls hi ha plantejat la possibilitat de viure en una urbanització-fortalesa allunyada dels perills de la vida real. La posada en pràctica d'aquesta proposta no seria més que la visualització manifesta de què hi ha unes diferències considerables entre les persones que viuen a Pineda (i semblants) i la resta de mortals.

Les estratègies de control social plantejades per les societats occidentals per frenar els conflictes socials són múltiples i diversificades. Les més vistoses venen acompanyades de mesures com la monotorització amb videocàmares de comerços i edificis governamentals o el constant augment d'efectius policials. Les més subtils passen per la gentrificació de les barriades populars o per l'aposta per unes mesures com la de l'espai defensable que pretenen transformar mitjançant l'arquitectura els espais conflictius de les ciutats perquè esdevinguin zones de control. L'aposta per la bunqueització d'urbanitzacions pot ser el pas previ per a la promoció de futures mesures com les "community police" nord-americanes (patrulles ciutadanes).

A aquelles persones que ostenten el poder sempre els hi queda la recurrent excusa de la inseguretat ciutadana per augmentar les mesures de control social. Els conflictes socials intermitents que apareixen en forma de "delinqüència comuna" no són més que l'alarma constant de què no tothom pot viure com voldria.

Per la nostra seguretat... emmurallem pineda. Si senten l'entorn hostil serà per alguna cosa. Que s'asfixiïn en les seves riqueses. Que no escapin dels seus búnkers presó!

Canvi de noms als carrers de Berga

Berga, setembre de 2007

Berguedallibertari.org

Dilluns 10 de setembre van aparèixer canviats els noms d'alguns carrers i places de la ciutat de Berga. El carrer de Mossèn Huch pel del maqui Josep Luis Facerias, la plaça de les Fonts per Josep Bertobillo, la plaça de Mossèn Josep Armengou per Joan Vilella i el carrer de Mossèn Espel per Josep Puertas. Aquest tres darrers canvis coincideixen amb part de la proposta que el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs presentava al consistori i als mitjans la setmana abans d'aquests sobtats canvis. A més, a la façana de l'antiga caserna de la Guàrdia Civil de Berga, a la plaça de les Fonts o Josep Bertobillo, han aparegut tres pintades recordant que allà van ser torturats els miners Josep Bertobillo i Josep Puertas i el masover Joan Vilella. Aquestes tres persones després de tres dies de tortures van ser assassinats per la Guàrida Civil el novembre de 1949 en aplicació de la llei de fugues. Quan escrivim això desconeixem les reaccions en aquests fets que d'entrada ningú s'ha atribuït.

Font: Indymedia Barcelona i Berguedà Llibertari.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria (Manresa)
casal els carlins cuina vegetariana

C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

KAMILOSETAS MUSKARA
DISTRIBUIDORA ANTIAUTORITÀRIA
APARTAT 32 25310 AGRAMUNT (LLEIDA)
www.nodo50/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

terra d'escudella
Opció vegetariana al menú del migdia i a la carta de nit
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel . 93 422 16 13

Las serradoras: empresas modelo de otra época

Berga, setembre de 2007

Un anarcosindicalista

Desde hace mucho tiempo las empresas de éste país tienen grandes beneficios que se reparten jugosamente y sin rechistar. En la comarca del Berguedà ocurre algo parecido al resto del país. La única diferencia que se aprecia a simple vista y oido es que en ésta nuestra comarca no hay tapujos para decirlo por sus protagonistas en bares y lugares de alterne y ocio a bombo y platillo.

Las serradoras comarcales son un exponente prágmatico y surrealista de esta practica. Su solidez reside en no saber nada y en no contestar nada cuando algún efímero aventajado les pregunta ¿cuanto ganan ustedes y cuanto dedican al sueldo de sus empleados? ¿es verdad que los tratais como si fueran ganado a sueldo a sus empleados? ¿es verdad que los tratais como si fueran ganado vacuno, retribuyendolos en la relación del binomio mucho a unos pocos y la familia y poco a los más y extraños?

Las serradoras asentadas en nuestra comarca obtienen sus ganacias en el mercado del compadreo: muchos derechos y pocas obligaciones. Contratan a sus productores por medio de empresas de trabajo temporal, contratistas, prestamistas por cuenta ajena e incluso por medio de los oficios a algun lider religioso. Se alimentan del desconcierto del mercado, especialimente de emigrantes y pagadores de hipotecas. En la mayoria de ellas no hay representación sindical y si existe, se encuentra bailando al son que la dirección anota. Si algun sindicalista distraido, cae en la tentación, de reclamar el mínimo exigible por la normativa laboral, lo ponen de patas en la calle con las botas puestas y con un letrero identificativo de "persona de dudosa moral social".

La normativa vigente no la respetan ni por asomo. Obligan por medio de un decreto clandestino a sus trabajadores a tener que trabajar unas jornadas laborales de diez horas como mínimo, aunque lo normal es hacer doce horas o más. La retribución de éstas horas es satisfecha por medio de dinero negro y por debajo de lo que estipula el convenio. Ahorrandose la cotización a la seguridad social y el resto de la cantidad que le falta a la hora extra para nivelasrse con lo estipulado en convenio. De lo que se deduce que este tipo de empresas llevan dos contabilidades, la que declararn y la fraudulenta. También poseen la agudeza mental de no respetar las categorias laborales, obligando al personal a desempeñar trabajos que no son naturales a sus categoria y que corresponden a categorias superiores a la suya. Los ritmos de trabajo se los inventan segun su sabiduria. Exigen producción por pieza o metro cúbico y pagan a jornal. En lo que respeta a la antiguedad esta contingencia está desaparedica ¿quien sabe donde?

Suele dividir al personal entre diferentes grupos con el objetivo pedagógico de integrar a los gandules y premiar a los laboriosos.

El chascarrillo "coge la puerta y largate con lo puesto, es la respuesta inlectual con que responden, cuando algun paria de su ejemplar empresa les preguntan por sus derechos laborales.

Los propietarios-directivos de estas empresas asisten a reuniones o actos de cofrades, donde el único requisito imprescindible para cruzar la puerta del salón es saber de carretilla que para ganar dinero no es necesario haber ido a la escuela y que para subirse al carro de los vendedores no hay que presentar ninguna libreta de urbanidad.

En otro orden de cosas los poderes públicos presumen de crear puestos de trabajo pero ninguno de ellos trabaja en una serradora. La famosa ley de riesgos laborales se encuentra en un proceso de oferta y demanda en el ambiente serreril. Las omilias que se sienten y que los voceadores oficiales de la empresa gritan es que aquí se vienen a trabajar mucho y cobrar poco y no a mariconear. _Y que la puerta esta abierta para los ociosos o indecisos ¡Ya que estamos en un país democrático en alguna ocasión aparecen escritos no identificados que expresan sentimientos como "lacayo, chinga y deja chingar. Kacho carnes!

La normatica del convenio de la madera-serradora se encuentra esculpida en el Valle de los Caidos y por tanto no se cumple nunca, es cosa divina. Los amos siempre te repiten "Dios te envio a la serradora a sufrir y cobrar poco y menos y a mi me probo para tener mucho y más; quien ira antes al cielo?"
Las medidas de seguridad que toman las serradoras para proteger la salud de sus obreros es la que sigue: quien las observa es un gandul, quien no las observa es un trabajador aplicado y cumplidor. Ellos bendicen a los justos, es decir, ver, oir y callar.

Estas empresas reciben subvenciones de todo tipo que sirven para que los propietarios se paseen por los centros de trabajo luciendo sus ejemplares automovilisticos, sus marcas sustanciosas para diferenciarse de la chusma y también para presumir de su vocación de espavilao.

Estas subvenciones les son donadas como derechos legítimos a sus mercedes al contratar a un imigrante con patera o sin ella, a un prejuvilado, a un usuario de la hipoteca, a un joven sin oficio ni beneficio. Los amos de las serradoras también poseen perros, en el buen sentido de la palabra, para mostrarlos en sus recintos y enseñarlos a sus vasallos. ¿No se si reciben subvencioones por los perros?
Su marca "la serradora para todos y todo para mi. No se si en la marca se incluye también el derecho de pernada?"

La falta de escrupulos por parte de la patronal es simplemente injustificada. La muchedumbre que decide trabajar en estas empresas están desprovistos de sistemas que ejercite su capacidad para organizarse al estar desbloqueados del sistema operativo de la autoorganización y estar conectados a la web "pies juntillas". Nos creemos todo lo que recibimos del dirsuso mandril i dentrífico de los emprendedores de serradores. Esta muchedumbre a secas està mas pendiente del marujeo futbolero que de comprobar cuantos dedos le quedan en la mano.

En este tipo de empresas las organizciones sindicales vitales no tienen futuro ya que el espíritu reinante entre la masa de vasallos, desheredados y pocas luces se traduce en jugar a tener y decir: "Yo sé más que tú, mi coche está más limpio que el tuyo y el otro dia me eché encima de una nena".

En las serradoras los propietarios las dirigen como si se tratase de una tripa de cagamandurrias. Des de su prosición dominante, emiten ordenes a la lisma velocidad que las de los puercos ibericos comiendo bellotas cuando tienen hambre. Su formación se basa únicamente en la heréncia y en la propiedad. Cuando la empresa padece alguna crisis organizan una cena de fraternidad. Sus bagajes formativos de emprendedor-empresario-heredero es la cartilla de escolaridad de primaria y su capacidad intelectual se mide por el coeficiente de dividir las veces que van al water por las veces que van al lavabo. Con esto último lo único que quiero demostrar es que estos señores tienen todo el derecho del mundo a conservar su propiedad, pero no a dirigirla ni a gestionarla por la simple razón de que no saben ni quieren saber.

Emprendedores-empresarios-herederos si estais en vuestro sano juicio absteneros de comandar el timón de vuestra herencia y dedicaros a jugar al golf y a la vista de establecimientos de ocio. Señores esa es vuestra misión el señor os lo recompensara en el paraíso.

Soluciones para el anarcosindicalismo en éste panorama de letraos y esbirros: Exigir siempre a los poderes públicos el control de la bolsa de trabajo y de la inspección de trabajo para las partes (empresarios, obreros) y dejar para el Estado las multas de trafico. Todo lo demás al canal de los recuerdos o al gasto de los cohetes de feria. Sólo controlando la bolsa de trabajo y la inspección de trabajo los anarcosindicales dispondremos de un espacio para progresar y crecer en el mundo del trabajo y obligar a la patronal a formarse como personas racionales y no como depredadores. Para terminar la inspección de trabajo ni asoma ni se le ve por las serradoras y su entorno! ¿Existe la inspección de trabajo? !O vegetan como el botijo en la serrania!

Descobrint les trinxeres del front anarquista del Pallars

Enguany es celebra el desè aniversari de la Marxa-homenatge als Maquis, iniciativa engegada l'any 1998 entre gent de Berga, Sallent, l'Hospitalet i Barcelona amb l'objectiu de fer reviure en la memòria col·lectiva a aquelles persones que amb les seves vides i batalles lliurades van defensar l'ideal llibertari. Recordem també que enguany fa 50 anys de l'assassinat de Facerias (Barcelona 1920-1957) destacat lluitador anarquista, voluntari al front d'Aragó i posteriorment lluitador actiu de la resistència antifranquista.

El Montsec, setembre 2007

Brigada Mixta Cat. Central

Dins de la programació d'activitats de la Marxa 2007, hi trobem un acte de temàtica poc habitual que no tracta concretament de la resistència antifranquista de la post-guerra, però que rememora la nostra història recent i la històrica lluita llibertària. El passat diumenge 23 de setembre es va realitzar una excursió per descobrir les trinxeres del front anarquista a la zona del Montsec de l'any 1938. L'acte va ser organitzat per gent de l'Ateneu d'Igualada i de la Zona Temporalment Alliberada Banzai de Manresa.

UNA MICA D'HISTÒRIA

Per contextualizar, cal dir que l'any 1938 es trenca el front d'Aragó i els feixistes entren pel pont de Montanyana. Tot i la possibilitat per part de l'exèrcit feixista d'una ràpida invasió, l'estratègia militar decidida opta per allargar la guerra i així debilitar física i psicològicament al poble català. Fruit d'aquesta estratègia Franco ordena l'alto a la zona d'Hostal Roig, on s'instal·la un comandament feixista, i l'exèrcit republicà aprofita per reorganitzar-se i atrinxerar-se a la Vall Ferrera i a Mequinensa. La zona visitada doncs, és el que s'anomena un cap de pont, és a dir, una franja del front anarquista dins de territori feixista. Allí hi va estar lluitant la 26ª divisió (Columna Durruti) durant 8 mesos, els compresos entre maig i desembre. El 23 de desembre del 1938 els feixistes obren una ofensiva per tots els punts; trenquen el front per Fonllonga i per la Roca Alta. El 26 cau Vilanova de Meià i durant els primers dies de gener, Artesa de Segre.

◣Allí hi va estar lluitant la 26ª divisió (Columna Durruti) durant 8 mesos, els compresos entre maig i desembre.

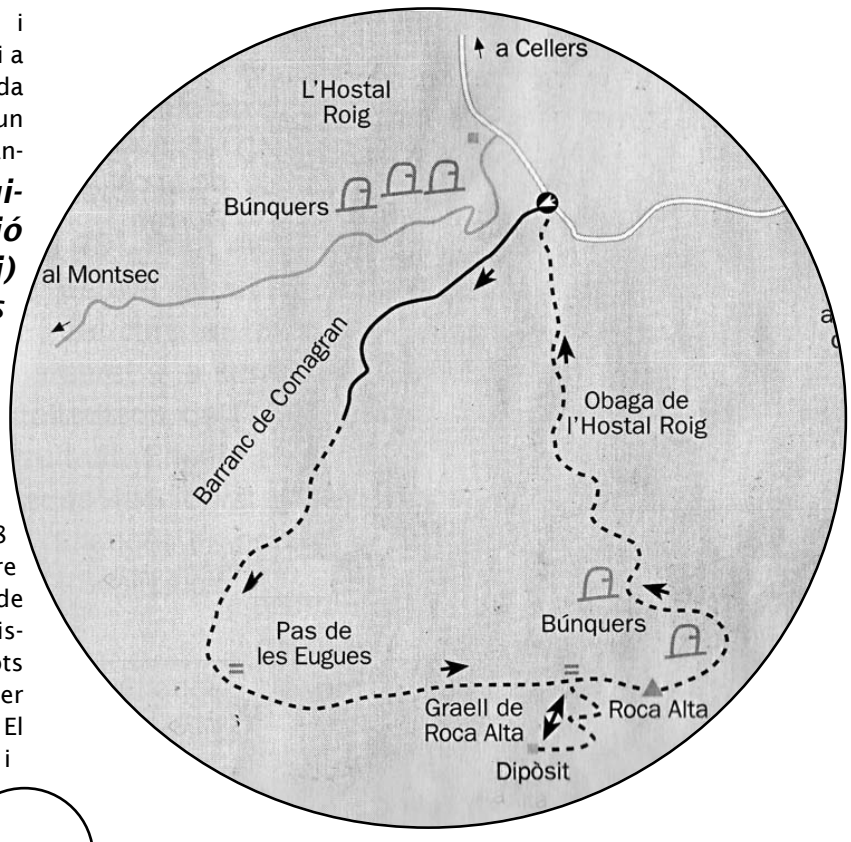

LA MARXA

A les 10h del matí ens vam reunir al poble de Vilanova de Meià unes 25 persones per començar el matí amb una mica d'esmorzar. Seguidament, vam anar cap al punt d'inici prop d'Hostal Roig. Just abans d'arribar a la carena vam poder contemplar la trinxera que s'estén al llarg de 2 km fins a la Roca Alta. Tot caranejant trobàrem varies cabanes, algunes servien per magatzem de material bèl·lic i altres era on sojornaven els milicians. Un tram més endavant i baixant per un caminet vam visitar un dipòsit d'aigua amb una inscripció de l'època on s'hi podia llegir "26 División 120 Brigada Mixta. Ingenieros. CNT 1938 FAI". Prestant atenció i cercant una mica vam trobar al llarg del recorregut alguns dels búnquers o nius d'ametralladores situats estratègicament per una bona visibilitat del front enemic. La majoria presenten el sostre destrossat degut al pas del temps i a la limitada qualitat del material de construcció però just davant del dipòsit, cap al nord, se'n pot veure un en molt bon estat. A la Roca Alta a l'alçada de 1435m hi havia situat el comandament i és per aquest punt on els feixistes van trencar el front. Bales, granades i algun obús trobats pel camí ens recorden el camp de batalla que va ser en el seu moment.

◣Posteriorment a la guerra, concretament a partir del 1944, el Montsec va ser de nou terreny estratègic per la lluita antifranquista.

ELS MAQUIS AL MONTSEC

Posteriorment a la guerra, concretament a partir del 1944, el Montsec va ser de nou terreny estratègic per la lluita antifranquista. Els Maquis comunistes van travessar els Pirieus fent un cop d'efecte, amb l'esperança de fer trontollar el règim. El maig del 1949 aquest mateix indret va ser punt de pas dels maquis anarquistes Lorenzo Lòpez Nogueira i Sebastián Cebolla Barcos. Amb l'objectiu d'atemptar contra Franco i aprofitant la inauguració del tren Balaguer-Tremp, van travessar la frontera per Andorra. Tant l'atemptat com els dos atracaments planejats a bancs de la zona van ser frustrats. Els dos lluitadors van ser empresonats a Lleida. Al 1956 Lorenzo va escapar del presidi i caigué assassinat pel sotmetent a Vilanova de Sal. Cebolla va ser executat al garrot vil en commemoració del 20è aniversari de "l'alzamiento" feixista.

▼ Moment de la marxa a les trinxeres del Pallars.

Maquillatge democràtic

Les successives reformes del Codi Penal (CP), de la Llei Orgànica del Poder Judicial (LOPJ) i de la Llei Orgànica General Penitenciaria (LOGP) ens han portat a un panorama punitiu basat en el càstig i la repressió en total contradicció amb els seus drets humans universals. Aquest nivell basat en la "tolerància zero" i l'excepcionalitat penal ha estat comparat amb les èpoques nacionalsocialistes i ni tan sols vist en les èpoques més dures i fosques de la dictadura franquista. Aquestes reformes suposen un maquillatge democràtic de la cadena perpètua i de l'estructura estatal totalitària.

L'Espurna.

Segons l'estudi "populisme punitiu" realitzat per l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans a l'abril de 2005, les majors reformes i contrareformes van ser realitzades en el període de 1995 -2005. Una de les primeres reformes va ser la del Reial Decret 190/1996 que integrava un nou reglament penitenciari. Sense explicitar-ho formalment, aquesta reforma va ser motivada per la creació dels macrocentres (dissenyats per a més de 1500 preses que en la seva pràctica són moltes més) els quals necessitaven una gestió diferent a la vigent i per la regulació dels Fitxers Interns d'Especial Seguiment (FIES) que actualment continua restant al·legal. Més endavant apareix la llei 38/2002 que introduïa una sèrie de modificacions processals per aconseguir l'aplicació efectiva dels judicis ràpids (obliga a les ciutadanes a declarar-se culpables, a realitzar "transaccions" judicials i a evitar judicis, a canvi de remuneracions punitives) amb un pressupost de quasi 30 milions d'euros.

El "Pla de Lluita contra la delinqüència" del Govern Popular

Al 2003 el Govern d'Aznar va desplegar el seu "Pla de Lluita contra la Delinqüència" consensuada, en gran part, pel Partit Socialista.
La llei orgànica 5/2003 va introduir uns nous Jutjats Centrals de Vigilància Penitenciària en coordinació amb L'Audiència Nacional, mostrant així desconfiança cap al principi judicial d'independència.
Al juny de 2003 va ser reformada la LOGP en referència a l'article 56 que estipula la regulació dels estudis universitaris de les preses. Aquesta llei (feta explícitament pel col·lectiu de preses polítiques basques) implica l'obligatorietat de cursar els estudis universitaris a la UNED Madrid, restringint així l'accés a centres de les comunitats autònomes i estudiar en la llengua materna de la persona presa. Al mateix temps hi ha la reforma penal pel compliment íntegre i efectiu de les penes privatives de llibertat (LO 7/2003). Suposà la introducció del "període de seguretat" (inspirat en la tendència politico-criminal nord-americana), en el qual la condemnada a pena superior a 5 anys no pot accedir al tercer grau de tractament penitenciari fins que hagi complert la meitat de la pena imposada .
S'augmenta el límit màxim de compliment de la pena privativa de llibertat i es restringeix els beneficis penitenciaris. Aquest fet implica la pena de llarga durada, la qual es pot arribar a complir íntegrament 40 anys de presó, amb la única exigència de que la persona hagi estat condemnada per dos o més delictes i algun d'ells superi un pena superior a 20 anys. Els beneficis penitenciaris, els permisos de sortida o el tercer grau s'han d'acordar de forma quasi obligatòria sobre la "totalitat de les penes imposades en les sentències". A més a més, s'endureixen les condicions perquè es pugui concedir la llibertat condicional a les persones amb malaltia terminal.
Pel que fa a les condemnes per delicte de banda armada, l'article 78 del CP estipula que per accedir al tercer grau s'haurà de complir una cinquena part del compliment de la condemna i per accedir a la llibertat condicional s'haurà de complir una vuitena part del límit màxim de compliment de la condemna. En aquest últim punt les exigències recauen en la satisfacció de la responsabilitat civil derivada de delicte i per altra banda, que la condemnada mostri "signes inequívocs" d'haver abandonat els fins i medis de l'activitat terrorista i col·labori activament per impedir altres delictes terroristes. Aquest últim punt fa referència a la figura del "penedit" (inspirada en l'excepcionalitat penal italiana) que va ser incorporada amb la reforma del CP de 1988. Aquesta última exigència està dirigida exclusivament a aquest col·lectiu, ja que en cap altre delicte s'exigeix aquesta obligatorietat.
La reforma de la LO 7/2003 introduïda a la LOPJ, introdueix la suspensió de la llibertat condicional. Amb aquesta reforma s'impedeix la llibertat fins que hi hagi una resolució del recurs, en total contradicció amb la Constitució i el Tribunal Constitucional.
La Llei d'Enjudiciament Criminal va ser modificada perquè hi hagi l'exigència de previ pagament de les responsabilitats civils per a l'obtenció del tercer grau (recollida en la LO 7/2003) i llibertat condicional (en l'art.90 del CP). Això introdueix la desigualtat per raó econòmica, ja que la llibertat va en funció de la renda i
capacitat patrimonial de la condemnada.
La retroactivitat de la reforma es va fer efectiva amb l'anomenada "doctrina Parot" (sentencia del Tribunal Suprem del febrer de 2006 contra Henri Parot activista de la banda armada ETA), la qual obliga a complir les esmentades reformes a totes les penes imputades pel antic Codi Penal de 1973. Aquesta doctrina va afectar a més de 1000 persones preses (sense comptar Catalunya), que van veure incrementats, d'un dia per altre, els anys d'imputació i la invalidació dels beneficis penitenciaris.

Efectes de les penes de llarga durada

Són molts els col·lectius i institucions que consideren (i així ho expliciten diverses convencions i acords) inhumà i degradant per a la persona qualsevol estança a presó per un temps superior als 15 anys. Els efectes negatius són múltiples, des de la destrucció de la personalitat a la incapacitació de relació social, passant per l'aniquilació de les veus dissidents exemplificant el patiment. Totes les mesures anteriorment anunciades estan basades en el càstig i no en la seva fal·lècia democràtica anomenada "reinserció social".I el que és més greu, la introducció encoberta de la cadena perpètua a l'estat espanyol ha passat desapercebuda amb una quasi inexistent crítica social .

PENES DE LLARGA DURADA: AÏLLAMENT, TORTURA I MORT

Existeixen diverses realitats ocultes avui dia dintre de les presons però detotes elles, probablement, unes de les més sagnants siguin les de les cadenes perpètues i les condemnes a mort.
Realitats encobertes en la societat, per l'autoproclamat sistema democràtic i per la seva forma de fer justícia.

Les successives reformes del codi penal i penitenciari, encara que s'hagin dut a terme sota el pretext de democratitzar el sistema punitiu, demostren que noméshan conduït a la contínua legitimació de més repressió i més càstig dintre i fora de les presons.

Les noves normes, entre altres coses, han eliminat les redempcions pel treball i / o estudis i altres activitats (música, teatre, esports…) i han limitat l'accésal tercer grau. A tot això, cal sumar-li l'acumulació de condemnes generadesdintre de la pròpia presó, la refundició arbitrària de les penes per a anar sempre a la pena màxima, l'agreujant de la reincidència, la massificació, lanegació de permisos, la no assistència d'advocats/es, l'etern segon grau sensepossibilitat de permisos ni sortida, les malalties cròniques, les drogodependències induïdes pel sistema, tant legal com il•legalment, l'eternaespera dels processos judicials, abusant de la presó preventiva i ignorant lapresumpció d'innocència, el que desemboca en el compliment íntegre de les condemnes, etc. Aquesta acumulació de factors, provoca que hi hagi persones perles que l'estada a la presó sigui eterna, sense cap possibilitat de sortidadoncs estan abocades a una mort segura en les pitjors condicions imaginables per a qualsevol ésser humà.

Com a resultat de la lògica de totes aquestes reformes normatives, s'haaugmentat el temps de compliment màxim que, encara que limitat sobre el paper a 20-25-30 o 40 anys, de fet i en la realitat pot molt fàcilment no tenir fi.

Tota condemna de privació de llibertat és inhumana ja en si mateixa, però si amés és de llarga durada, passa a ser degradant i destructiva per a la persona iper al seu entorn, i per descomptat, la hipotètica reinserció i reeducació, que es vanen de defensar, es fa impossible.

Sota aquestes condicions només podem pensar que l'entramat carcerari té comúnica finalitat la de castigar, aïllar i apartar a les persones incòmodes i noadaptades per al sistema, allargant la seva estada al màxim dintre de la presó per a eliminar així tot un seguit de conflictes que aquesta societat no sap nivol resoldre.

Davant aquestes realitats, hem decidit iniciar una campanya contra les cadenesperpètues encobertes que, de moment, té com primers objectius denunciar, informar i conscienciar que existeixen moltes persones a les presons espanyolesen aquesta situació.

Volem saber qui són i on estan. Volem que s'escoltin les seves veus i unir-les ales nostres per a proclamar:

"NO A LES CADENES PERPÈTUES. NO A LES MORTS A LA PRESÓ. NO A L'AÏLLAMENT. NO A LA TORTURA!".

La presó no és la solució, la presó solament embruta, aïlla, destruïx, cega,embogeix, mata…Si vols, pots unir-te a aquesta campanya. Si tens alguna cosa que dir, no esperis que uns altres ho diguin per tu.
Comenta i difon, tant dintre com fora i entre totes ho assolirem.

Per més info:
contrapenaslargaduracion.blogspot.com
penasdelargaduracion@gmail.com

DONA PRESA DOBLE CONDEMNA

Lola

La situació actual de les presons de dones a l'estat espanyol s'ha d'emmarcar en el context més general de la situació penitenciària del país. Humiliacions, pallisses, vexacions, cel·les d'aïllament, intervenció de la correspondència... són mètodes habituals que s'utilitzen a totes les presons. Tot i això, aquests establiments presenten una sèrie de característiques específiques que s'han de remarcar, ja que impliquen diferències importants en quant a les condicions de compliments de la pena privativa de llibertat entre dones i homes.

Les dones preses es distribueixen en tres tipus de dependències penitenciaries molt diverses entre elles: petits mòduls, unitats o departaments situats a l'interior de les presons d'homes, petites presons de dones dintre de grans complexos penitenciaris d'homes -les denominades "macropresons"- o en centres penitenciaris exclusivament femenins.

Les condicions de vida de les dones empresonades així com la política penitenciària que se'ls aplica són molt diferents segons el tipus de centre en el que les dones estan recloses. Els centres ubicats a l'interior de presons d'homes, ja siguin mòduls/departaments amb poques places o centres més grans, tenen desavantatges afegits. Com el fet que els departaments de dones estan situats en centres inicialment concebuts per a recluir a homes.

Aquests "acomodats d'ocasió" ocupen un espai molt reduït de tota l'estructura principal de la presó i, en conseqüència, tenen unes condicions d'habitabilitat molt pitjors que els espais destinats a acollir als homes. Certament, això es molt greu, perquè en aquests recintes resideixen també, en moltes ocasions, les filles menors de les internes. Al ser les instal·lacions molt precàries i deficients, es disposa de molts menys espais per a realitzar activitats o programes específics de tractament.

Els departaments de dones dintre de les presons d'homes o les petites presons de dones a l'interior de macropresons d'homes són governats indistintament per un sol director, que marca la política penitenciària tant per a la població reclosa masculina com per a la femenina. Com que la masculina es la majoritària, la política que es porta a terme sempre acaba prioritzant les necessitats d'aquests col·lectiu per sobre del femení, molt més minoritari. D'aquesta forma, es destinen molts menys recursos econòmics, materials i personals per a les dones preses, cosa que comporta menys possibilitats de tractament, menys tallers productius, menys activitats culturals i recreatives, menys possibilitats educatives, etc. A la vegada, al ser centres segregats d'una presó d'homes. Les dones tenen accés més restringit, si es que no estan excloses, a les instal·lacions comuns de la presó (polisportiu, biblioteca, sales d'actes, etc.). S'ha de senyalar que algunes presons de dones ubicades a macropresons d'homes, com la de Brians o Topas, tenen la seva pròpia direcció, encara que està supeditada a la direcció central de tot el complex penitenciari; i les iniciatives que es prenen sempre depenen del que es decideix des de l'equip que regeix el conjunt de la presó.

Aquests centres de dones estan ubicats a presons fetes i pensades per allotjar a homes, i per aquest motiu no s'adapten a les necessitats i especificacions que puguin tenir les dones, particularment si són mares o tenen les seves filles amb elles a la presó. Així es que molts dels departaments de dones no tenen els espais suficients per a que les preses que són mares puguin rebre, si ho desitgen, a les seves filles els dies de visita. Tampoc tenen suficients espais per a les que vulguin –o puguin- conviure amb elles a la presó. De fet, existeixen alguns departaments de dones que no admeten, , ja d'entrada, la possibilitat d'allotjar les filles de les preses. En el cas dels departaments que sí que acullen a mares preses amb les seves filles, aquests no disposen, en molts casos, d'uns serveis específics per a elles.

La situació actual de les presons de dones a l'estat espanyol s'ha d'emmarcar en el context més general de la situació penitenciària del país. Humiliacions, pallisses, vexacions, cel·les d'aïllament, intervenció de la correspondència...

A les presons de dones existeix, en general, una menor oferta de programes rehabilitadors. La majoría de programes educatius, formatius, laborals o les activitats culturals o recreatives que s'organitzen a les presons de dones reforcen el paper tradicional de la dona a la societat. Es tendeix a reproduir els estereotips socials de gènere, reafirmant i retribuint a les dones en els seus rols domestics. D'aquesta manera la presó pasa a ser el lloc privilegiat per a recordar i ensenyar a les dones que són i han de seguir sent bones filles, esposes o mares.

Els tallers reproductius per a les dones acostumen a ser els més durs, els pitjor pagats i els que han estat rebutjats a les presons d'homes.

Les pautes de comportament de les dones preses són en general menys tolerades pel funcionariat, aquest fet fa que tinguin més sancions disciplinaries. L'ideologia i les pràctiques socials discriminatories que predominen a les presons de dones exigeixen uns estandars de comportament més elevats per a les dones que per als homes. La violència i la tensió són més grans a les presons de dones, perquè les preses tenen més responsabilitats familiars i domestiques que els seus homòlegs masculins i, en aquest sentit, el seu empresonament els imposa una pena més dura.

En el tractament penitenciari de les dones predomina un enfocament psicoterapèutic per sobre del resocialitzador. Per aquest motiu, el nivell de prescripció de tranquilitzants, antidepresius i sedants que es faciliten a les dones, es molt més gran que en el cas dels homes.

Aquestes particularitats de les presons femenines provoquen situacions molt discriminatòries cap a les dones i, en conseqüència, una pena de presó molt més dura en comparació amb la que compleixen els homes. I ja per acabar, dir que podria afirmar-se que un del objectius principals dels programes rehabilitadors a les presons de dones es, en realitat, la "feminització" de les dones empresonades

Davant de tot això el silenci mai es la resposta i crido: la presó no es la solució sinó part del problema!

La presó a l'entorn familiar

Rakel Escurriol

Aquest estudi es va començar a gestar el 2004 des d'una de les àrees d'investigació de l'OSPDH (Obstervatori del Sistema Penal i Drets Humans), grup de recerca consolidada de la Universitat de Barcelona. Des d'aquest organisme es preten poder ser un ull observador del que passa dins i entorn dels centres de privació de llibertat per tal de posar-ho en coneixement tant dins els entorns més acadèmics com a la societat en general.

Les familiars es troben sovint amb un món desconegut que al contrari de facilitar la relació amb el pres la dificulten

Al llarg de moltes investigacions relacionades amb el sistema carcelari es va anar fent palesa la necessitat d'aprofundir sobre un aspecte que molts cops és poc visible de cara a la societat civil i molt oblidat de cara a l'Administració... les i els familiars de pres@s.

Així, un grup de l'OSPDH vam iniciar la recerca bilbiogràfica corresponent per a poder dissenyar uns guions que ens permetessin copsar al màxim les diferents realitats d'aquestes dones... dones, sí. Aquesta va ser una decisió arrel del que vam anar trobant, ja que sobretot eren visibles les veus de les mares, companyes, germanes... i és el que vam voler subratllar ja que sols fa falta passar-se un dia de visites per alguna presó tipus la Model per veure la quantitat de dones que esperen per comunicar.
Les trobades amb elles crec que és el que més ens ha omplert, poder compartir les seves experiències i ser testimonis d'una realitat que passa sovint inadvertida i és freqüentment estigmatitzada. D'aquestes entrevistes vam elaborar un llistat de les principals problemàtiques amb que es trobaven els familiars de pres@s i que després ens va permetre elaborar algunes de les principals necessitats d'aquest col.lectiu.

A través d'un dia que ens podria descriure qualsevol familiar de pres/a ens podem fer una idea de tot allò que han de patir, tant dones com homes, acompanyants d'algú privat de llibertat i que es complica segons la realitat de cada pres: on està reclòs, en quin grau, quant temps, quines condicions, estat de salut, possibilitats econòmiques, lloc de procedència, i un llarg eccetera que dibuixarà no únicament la seva reclusió sino també la dels seus familiars. Unes de les conseqüències que més anomenen els familiars és el patiment per la persona presa, ja que aquí juguen molts factors en contra, des de la desinformació que pateixen per part de l'Administració, sobre qüestions que afecten a la quotidianitat del i la familiar empresonada, la desinformació de molts dels advocats que els "defensen" i el sentiment d'indefensió que se'n deriva, com les condicions de la presó que s'agreugen segons del grau de reclusió del que estiguem parlant, l'estat de salut del pres i com es tracta (si és que es tracta) dins la presó, la possibilitat de treballar... hem pogut comprobar com aquest patiment és totalment palpable en les familiars amb conseqüències tant en el seu estat de salut físic com psicològic-emocional. I és totalment lògic, ja que a part de soportar aquesta constant angoixa sobre el que està passant i passarà, moltes d'aquestes dones tenen la sobrecàrrega afegida de ser l'únic suport de la presa/pres i molts cops havent d'assumir la soletat en tota aquesta creuada ja que és freqüent trobar-se amb l'estigma per ser familiar d'algú penat i per tant no tenir suport en l'entorn més proper i inmediat.

Una altra de les conseqüències que més anomenen les familiars és l'empobriment econòmic que suposa l'empresonament d'un fill, parella, germana... molts cops una font d'ingresos a la família que passa a ser una font de despeses (advocats, peculi, viatges fins la presó...). Si el pres o presa tenen la "sort" de poder treballar dins la presó, serà amb un sou indigne que no arribarà més que per a poder costejar-se la seva manutenció, però en cap cas per a poder ajudar a una família que es queda sense un membre actiu per sufragar tots els gastos.

les conseqüències que més anomenen les familiars és l'empobriment econòmic que suposa l'empresonament d'un fill, parella, germana...

Aquestes i altres problemàtiques estan condicionades per la relació que té el familiar amb la presó, relació sovint hostil pel tracte que reben, ja que com diu una de les mares "El familiar no está condenado pero se le trata como si lo estuviese. Los familiares vamos nerviosos, alterados... ¿es normal?". Les familiars es troben sovint amb un món desconegut que al contrari de facilitar la relació amb el pres la dificulten, no oblidem que un dels principals objectius de la presó és la reinserció i per això és necessari el contacte amb l'entorn familiar i social. Es queixen de falta d'informació, dificultats per a les comunicacions tant en quantitat i qualitat de temps com en les condicions en que es fan aquestes comunicacions, dificultats en l'entrega de diners i de paquets i molts cops un tracte molt poc digne per part del personal penitenciari que sovint es tradueix en vulneracions dels drets dels familiars.

Davant aquestes realitats la nostra intenció ha estat poder plasmar-les en un estudi per tal de visibilitzar-les, ja que, si bé moltes d'aquestes problemàtiques són inherents al sistema penal, moltes altres es podrien solucionar amb voluntat política. La nostra posició és totalment anticarcelària, no creiem que algunes reformes puguin solucionar el problema però sí que és necessari que els responsables de totes les conseqüències derivades de l'empresonament d'algun familiar se'n facin responsables per a mitigar part del patiment i dificultats que han de suportar dia a dia cada cop més persones.

Per a més informació l'estudi es pot consultar a la pàgina web de l'Observatori del Sistema Penal i Drets Humans de la Universitat de Barcelona www.ub.es/ospdh/

Valldaura: coneixent un barri per les seves mobilitzacions veïnals

Recentment al barri de Valldaura (de Manresa) s'han succeït tres mobilitzacions, protagonitzades pels seus veïns (tan des de l'Associació de Veïns com al marge d'aquesta) que, a més d'indicar que el moviment veïnal encara existeix, em semblen molt significatius per conèixer el moviment i el barri: exemplifiquen els problemes socials i les dinàmiques del poder veïnal i de l'Ajuntament existents en aquest.

Manresa, agost de 2007

Hiram Gascoigne

Fa uns mesos que visc al barri de Valldaura, i abans de traslladar-m'hi sabia que el seu origen es trobava en un dels principals ravals medievals, al llarg del camí que conduïa cap a Lleida, i que bàsicament el seu desenvolupament urbà es produí arran de la localització fàbriques i habitatges per a obrers, als ss XIX i XX. El resultat d'aquesta història és ben visible en el seu paisatge, com he pogut comprovar durant aquest temps. Poca cosa més en sabia, a part de suposar-me que els seus habitants tenien els mateixos problemes que els d'altres barris industrials en crisi.

Poc abans de les eleccions municipals un grup de veïns del carrer Moragues van iniciar una campanya contra la instal·lació d'un bar musical en aquest carrer (que al final no s'hi ha obert). Poc després, al juny, l'Associació de Veïns de Valldaura va convocar a tot al barri a una assemblea per discutir sobre el soroll produït, directa o indirectament, pels locals d'oci: la Carpa del Riu, el Cha Cha Cha, La Botellita, el 411... El resultat d'aquella assemblea ha acabat amb una campanya de denúncia durant aquest estiu. L'atenció rebuda a aquesta ha estat bàsicament sensacionalista, duta a terme per la *Regió 7*; mentre que la resposta de l'Ajuntament de Manresa ha consistit bàsicament en fer circular més pels carrers la policia local, radicats, de fet, en aquest mateix barri (a la Florinda).

Com a veí puc confirmar que algunes nits de divendres i dissabte hi ha soroll al carrer, però independentment del grau de merder, i de si l'Associació de Veïns exagera o no, el cas és que tant l'Associació, *Regió 7* i l'Ajuntament han aprofitat per a criminalitzar més la joventut i el seu comportament, alhora que intensificar el control de l'espai públic i les persones per part de la policia. Les notícies de *Regió 7*, per exemple, (que hi va dedicar la portada i dues pàgines el 13 d'agost) posaven èmfasi en dos aspectes: mostrar la manca de respecte dels joves i les molèsties que pateixen els veïns. Pot resultar paradoxal que des d'institucions de poder es criminalitzi un comportament social que, de fet, es promou com a forma de socialització en la societat del consum. Però el cert és que ambdós processos, la capitalització del lleure i la criminalització de les seves conseqüències, són part del mateix mecanisme de control de la població explotada i dominada.
El segon succés que vull destacar és el fet que l'Ajuntament de Manresa, i tenint en compte que hi ha hagut eleccions municipals ha inaugurat dues línies d'autobús urbà que tenen parada a l'interior del barri (la 8, abans d'eleccions, i la 4 a l'agost). El fet significatiu d'això és que fins a la posada en marxa d'aquestes no n'hi havia cap que travessés el barri; fins ara eren tangencials i les parades estaven als seus límits (a la plaça del Puerto Rico –Valldaura– o la carretera de Cardona). Però més significatiu encara és que aquesta era una de les demandes que els veïns feien a l'Ajuntament des de fa 30 anys.

A aquesta manca de transport públic cal afegir que per aquest barri hi passava la línia de tren dels Catalans que unia l'estació de Manresa-Baixador amb la Renfe, i que va ser retirada a mitjans dels anys 60, amb el pretext que la seva existència comportava problemes de mobilitat als veïns i frenava el desenvolupament de Manresa. El fet curiós és que ara l'Ajuntament està treballant amb un projecte per allargar la via dels Catalans i poder tornar a unir les dues línies, amb el mateix argument amb el que les van treure: millorar la mobilitat i el desenvolupar de la ciutat. Però, i a diferència de l'anterior línia, aquesta no passaria per Valldaura.

Ambdós successos exemplifiquen molt bé quina és la situació d'aquest barri. És la perifèria on el poder econòmic i polític ha situat una bona part dels serveis de consum per a tot Manresa i el Bages, en una proporció molt superior a la d'altres barris i suburbis: a més dels locals d'oci nocturn, hi ha diverses gasolineres, grans establiments comercials (Aldi, Tainco, Cofac...), alguns dels quals associats a activitats industrials, i les seus del control i la repressió socials (la Policia Local i la Guàrdia Civil); així com també, és on es construeixen nous grans blocs d'habitatges sobre els solars que deixen l'enderroc dels antics recintes industrials (com els polígons d'habitatges dels Panyos). A això s'hi uneix la desatenció en qüestió de serveis públics per als habitants del barri: a més, de la fins recentment manca de transport públic, no hi ha cap centre d'atenció mèdica, cap guarderia... De forma simple es pot dir que Valldaura és el barri on s'hi localitzen serveis pensats per gent que no hi viu, i on manquen serveis per la gent que sí que ho fa. És allò que deien alguns dels veïns més vells ja fa uns anys: "Tenim caserna, tenim la urbana, tenim col·legi privat, però no tenim cap parada de bus"; exceptuant el bus, la situació no ha canviat.

Aquesta política urbanística té una important conseqüència sobre la mobilitat de la població: pràcticament s'obliga a usar el transport motoritzat i privat, tant als veïns del barri per satisfer les seves necessitats en barris on sí existeixen els serveis que manquen aquí, com a la població de la resta de Manresa i la comarca per venir aquí a consumir i treballar. El resultat és que la circulació d'automòbils i l'estacionament d'aquests en l'espai públic és considerable (durant el dia, per part dels treballadors de les diverses empreses; durant algunes nits, pels consumidors d'oci). I aquí es presenta el tercer fet succeït: a principis d'aquest estiu, un grup de veïns de la part baixa del barri iniciaren una campanya queixant-se del fet que els cotxes eren sovint aparcats sobre les voreres (com passa en alguns trams del carrer Moragues), dificultant el pas dels vianants, i reclamant que l'Ajuntament habilités un espai per a aparcament, com podria esdevenir el solar lliure que hi ha al costat de la Policia Local.

Tot amb tot, aquesta situació no sembla pas que hagi de canviar vist els projectes urbanístics previstos en el barri. La major part dels interessos es concentren en la construcció de nous blocs d'habitatges, però existeixen dos projectes estrella, encara que a llarg termini, i del quals tots els partits polítics durant la campanya electoral en parlaven. Un és la construcció d'una nova estació de la Renfe, tot i que a l'altra banda del Cardaner, que s'acompanyaria d'un gran aparcament i d'un parc públic. Un dels fets més destacats pels partits és que el disseny de l'estació seguiria les tendència més innovadores, com no podia ser! L'altre, és la ja tan anunciada rehabilitació de la fàbrica dels Panyos, que, tot i ser la més antiga de Catalunya, està en un alt grau de deteriorament. Des de l'Associació de Veïns es reclama que aquest espai es destini als serveis socials inexistents al barri; des de l'Ajuntament es preveu que aquest es converteixi en el símbol i seu d'una nova institució de poder, en instal·lar-s'hi el que haurà de ser la diputació veguerial de la Catalunya Central (partint del fet que algun dia es creï aquesta vegueria i que la capital en sigui Manresa, és clar).

I mentre escric aquestes línies, i davant d'aquest panorama, l'Associació de Veïns ha iniciat una altra campanya de protesta, aquesta vegada per reclamar un segon semàfor al carrer Moragues, al qual l'Ajuntament s'havia compromès a instal·lar l'any passat.

Juli Gendrau: tot segueix igual

Berga, setembre de 2007

Pep i tu

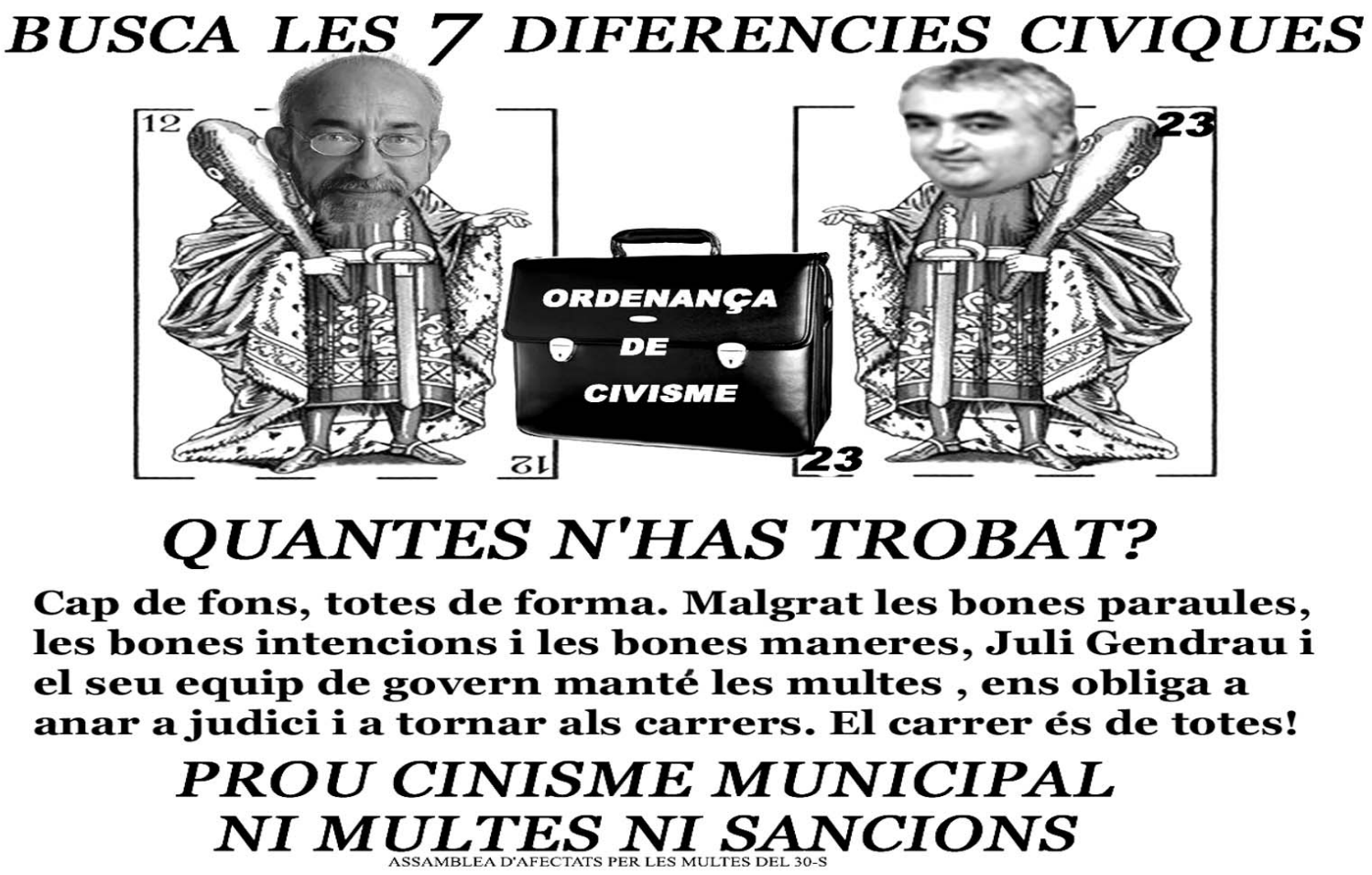

Ja des d'abans de ser l'alcalde de Berga Juli Gendrau anava dient privadament i també de manera pública que trauria les multes que va posar l'anterior alcalde, Ramon Camps, perquè ell no les creia justes ni li agradava l'ordenança ni blablablabla blabla blablà. Exacte "parole, parole, parole" que diu la cançó o "paraula de polític" que dic jo, és a dir res de res.

Recordem que tot es remunta als actes culturals i reivindicatius que es van fer a la plaça de les Fonts de Berga el passat 30 de setembre de 2006, ja fa un any. Jocs per la canalla, dinar, poesia i música. El premi de la sergent Vizuete i l'Ajuntament de Berga (llavors en mans de Ramon Camps i Josep Xoy): 22 multes que finalment van ser fixades en 750 euros cadascuna més una altra de transit de 200 euros i 4 punts, tant surrealista com falsa, al vehicle va portar els estris mínims per a fer els jocs.

Davant d'aquesta alcaldada àmpliament coneguda per tothom a Berga, es va respondre com també tothom sap amb cartells, adhesius, denúncia pública als mitjans locals, protestes als actes culturals oficials de l'ajuntament, als plens municipals, amb una penjada amb cordes de l'ajuntament, dues manifestacions... Al mateix temps es van presentar les al·legacions pertinents (fins a tres) cap d'acceptada: la primera refusada per la Vizuete (se la va llegir? la va entendre?), la segona per l'il·lustríssim (que no il·lustrat) senyor Ramon Camps i la darrera també refusada per Camps tot i que fora de termini i amb una pota al carrer (abans de marxar volia tancar el tema no fos cas que el proper alcalde acceptes les al·legacions: rebequeries d'alcalde).

Tanmateix, el nou alcalde de Berga, el senyor Juli Gendrau (CiU) tot i no parar de dir que sí, que trauria les multes, un cop alcalde va oferir a les multades el mateix que Camps: facilitats per pagar les multes per mitjà d'actes culturals, fins i tot fets en el passat. Veient la negativa (ja que les multades no estan disposades a pagar per una cosa que no és delicte legal ni moral) el senyor Juli ha fet diversos malabarismes perquè sembli que sí tot i que sigui que no. Aquestes piruetes van culminar a un ple i en unes informacions difoses a la premsa on semblava que CiU junt amb la CUP i la resta de partits haguessin tret l'ordenança de civisme i les multes. Però, l'ordenança no s'ha tret i les multes tampoc. Diuen que faran una altra ordenança prometent obrir un procés participatiu. Potser es pensen que participarem a fer una ordenança per retallar-nos les llibertats, som rucs però no tant. Però la realitat és que les multades tenen una multa cadascuna i la resta són paraules buides fins al dia d'avui.

Si el senyor alcalde realment no estes d'acord amb les multes les hagués tret ja, per poder començar de zero i sense carregues l'esmentat procés participatiu per fer una nova ordenança. Tanmateix al senyor Juli, tal i com estem veient, l'únic que no li agrada de l'antiga Ordenança és que no la va fer ell i el que no li agrada de les multes és que el posen en evidència i l'igualen al senyor Camps. Però poc més, cap mena de convicció o de voluntat de justícia mou en aquest home, tal i com demostren els fets.

Durant el mes de juliol i agost les multades han intentat negociar amb el senyor alcalde sense èxit. I per això, a principis de setembre es va fer pública un nota on s'explicava quina era la situació de les multes en contraposició a les falses informacions, escampades pels polítics que afirmaven que les multes havien estat tretes. Igualment, uns cartells comparant als senyors Juli i Ramon han estat enganxats per Berga i sembla que podrien donar el tret de sortida a noves mobilitzacions.

En el terreny legal el passat dimarts 18 de setembre van ser presentada una demanda contra l'Ajuntament de Berga davant del jutjat del contenciós administratiu de Barcelona, ja que tal i com s'ha dit, el Juli es nega a treure les multes i per tant les persones afectades per aquesta situació creada per l'Ajuntament de Berga es veu obligada a anar als jutjats de mà del seu advocat.

De moment la situació és la següent: l'Ajuntament de Berga no treu les multes, però paralitza el pagament (aquesta és la única novetat) ja que de moment no s'ha atrevit a treure-les. Les multades porten als jutjats l'esmentat abús d'autoritat i sembla que comencen a fer algunes petites accions de protesta. Seguirem informant alhora que recolzem des d'aquí obertament i sense "peròs" a totes les multades.

Més informació a: www.berguedallibertari.org

Comunicat de l'assemblea

Ja gairebé fa un any de l'acte cultural en contra de l'Ordenança de Civisme i per reivindicar l'ús del carrer que va comportar 23 multes a persones que hi participaven. Tant la senyora Vizuete (cap de la policia local i instructora de les sancions) com el senyor Ramon Camps (ex-alcalde de Berga) van refusar totes les al·legacions presentades per les persones multades. Juli Gendrau (alcalde des del mes de juny) malgrat les bones paraules i intencions mostrades, alhora de la veritat manté les multes. S'han demostrat inútils les gestions i reunions amb l'actual alcalde que hem proposat nosaltres i el nostre representant legal.
El proper 20 de setembre finalitza el termini per anar al contenciós administratiu al qual portarem aquest cas de totalitarisme i arbitrarietat. Ens disposem a tirar endavant aquestes 23 demandes a l'ajuntament davant la justícia mentre no hi hagi una retirada de les esmentades multes. Les paraules se les emporta el vent, i a hores d'ara les multes segueixen vigents. Diu el senyor Gendrau que en el tema de l'Ordenança vol posar el contaquilòmetres a zero. Doncs a què espera? De què o de qui té por? Potser també pensa que allò que vam fer aquell dia mereix represàlia? Potser esta lligat de mans per la reacció de sempre? Nosaltres ja hem demostrat prou paciència, no ens hem d'amagar de res i fem públic aquest escrit perquè cadascú pensi i actuï en conseqüència. Seguirem insistint: als jutjats i al carrer. Perquè el carrer és de totes!
Berga, 9 de setembre de 2007

Assemblea d'afectades per les multes de l'Ordenança de Civisme

El tercer de Plataforma per Catalunya Manresa és un reconegut falangista

Manresa, setembre 2007

Estem a l'aguait

L'estèril debat aparentment intern que ha desenvolupat la Plataforma per Catalunya de Manresa sobre la persona que ha de representar el partit a l'Ajuntament de la ciutat no és més que una farsa per blanquejar la seva imatge. El líder de la formació a Manresa, Xavier Arcas, pretenia abandonar la seva plaça com a regidor, suposadament per la seva domiciliació a Barcelona. Això implicaria que el reconegut ex-fuerzanuevista Emili Utges ocupés el seu lloc, cosa que segons sembla no agrada al partit, per què ajudaria a corroborar les veus que assenyalen a la formació com a un partit d'extrema dreta. Arcas conclogué que estaria disposat a abandonar el seu seient a la ciutat sempre i quan el tercer de la llista, Aaron Argudo Palacios, ocupés el seu lloc.

Tot això seria molt bonic si no fos per què el senyor Aaron Argudo Palacios hagués estat durant els últims anys el Jefe territorial de Falange a Catalunya. Aquest individu, resident a Manresa, té una llarga trajectòria dins dels vestigis de l'extrema dreta tradicional. A les eleccions autonòmiques de l'any 2006 es presentà com a segon de llista del partit "Españoles Bajo el Separtismo (EBS)" , una coalició formada pel Frente Democrático Español i Falange Española. L'entrada en una formació com Plataforma per Catalunya, l'ha obligat a borrar el seu passat davant de l'opinió pública. Així per exemple, vàries fotografies que sortien d'ell a internet, com numersos textos signats amb el seu nom, han desaparegut de les nombroses pàgines de Falange. El fet que el Codi Postal que ofereix Falange Catalunya per contectar amb ella continuí estant ubicat a Manresa, ens fa pensar que Aaron Argudo no està (ni molt menys) desvinculat d'aquest partit.

Plataforma per Catalunya: partit de la Nova Dreta

L'estudiador exhaustiu de l'extrema dreta, Xavier Casals, situa a la Plataforma Catalunya dintre dels nous populismes que conformarien l'anomenada "Nova Dreta". Aquesta nova dreta vindria caracteritzada per la renúncia a la nostàlgia de règims passats, la fugida del binomi de partit de dretes o esquerres, o la denúncia explícita del monopolisme dels partits polítics tradicionals. Aquesta postura, heretada sobretot del Front Nacional francès de Le Pen, els permetria abarcar un ventall molt més ampli de seguidors. I més si tenim en compte la no pronunciació d'aquest partit sobre la llibertat dels pobles de l'estat i la identificació amb un cert nacionalisme català (sense entrar a parlar del nacionalisme espanyol) . De fet, part del seu èxit recau en què Plataforma per Catalunya articuli el seu discurs entorn a poquíssims temes d'intensa actualitat: a saber, la immigració i la seguretat ciutadana.

Plataforma per Catalunya: partit feixista

El debat entorn a si Plataforma per Catalunya és o no un partit feixista segueix obert. És innegable els nombrosos lligams que ha tingut amb l'espectre d'extrema dreta, no només per la passada militància dels seus militants, sinó per les trobades que ha desenvolupat amb partits com el Front Nacional francès, Democracia Nacional o la Plataforma España-2000.

Alguns analistes apunten la possibilitat de què molts dels seus membres no siguin més que oportunistes polítics provinents de partits tradicionals que s'han vist exclosos i que veuen l'ocasió de fer carrera en el buit ideològic que han deixat la resta de formacions.
Nosaltres sabem que el què pretenen realment els impulsors és guanyar seguidors mitjançant una nova façana allunyada de la violència que caracteritzà el passat feixista que volen impulsar. Així quedà demostrat en l'entrevista oculta que realitzaren periodistes del canal 9 valencià al líder vigatà Josep Anglada.

▼ *Aaron Argudo falangista manresà*

La resposta institucional no ha sabut respondre a les preguntes que partits com Plataforma per Catalunya han plantejat. De fet, les estratègies institucionals utilitzades per a frenar l'eclosió del partit xenòfob no han aconseguit el seu objectiu. Ni la marginació política, ni la crítica simplista han servit. La possibilitat de què els partits de dreta assumeixin part dels seus discursos per absorbir part del seu electorat significaria una victòria per aquestes formacions que veurien com part dels seus precs agafen força i protagonisme. La única resposta possible ha de venir donada des del carrer, mitjançant la denúncia pública dels objectius i les pràctiques dels seus elements. El feixisme avança si no se'l combat! Desemmascarem el feixisme per organitzar la resposta.

▼ *Aaron Argudo a la manifestació de falange a Pamplona per la unitat d'Espanya*

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SORGA PINTORS
Pedro & Kiko
665 97 91 03 - 699 97 37 32
Tot tipus de pintura decorativa interior i exterior

Cannatura GROW SHOP
Articles pel cultiu.
Interior i exterior.
Llavors, càctus.
Llibres, revistes, manuals.
Parafernà.
Roba i cosmètics de cànem.
www.cannashop.com
c. talamanca, 15. 08240 manresa. tel. 938.751.861
e.mail: decanna@mixmail.com

BAR DEL MERCAT
c./ Mossèn Auch, 11
(Mercat Municipal) Berga
Tel. 938221334
-Tapes variades, esmorzars, entrepans freds i calents, sucs naturals i gran assortit de tes aromàtics-

LA GRANJA
plaça maragall, 7

Un altre cop: abús de poder

Balsareny, estiu de 2007

Maria

Em disposo a narrar els fets ocorreguts el dia 3 de juliol de 2007 i successius, per mostrar la meva més profunda indignació pel tracte intimidatori i prepotent rebut per part d'un agent dels Mossos d'Esquadra cap a la meva persona:

Dimarts 3 de juliol a mitjanit, a l'entrada de Balsareny, va haver-hi un greu accident de trànsit en el qual una persona hi va perdre la vida i dos van resultar ferits molt greus. Jo, que conduïa el meu vehicle, vaig ser el primer testimoni en arribar al lloc dels fets, i vaig ser qui va acompanyar una de les víctimes en els seus últims moments de vida. Primerament van arribar els bombers, seguidament les ambulàncies del SEM i finalment els Mossos d'Esquadra. Els agents, al cap d'una estona, van demanar-me si podien utilitzar el capó del meu cotxe per deixar-hi les pertinences i documentació de la difunta. Jo, sense cap problema, els vaig dir que sí.

Dimecres 4 de juliol, al matí, sota la meva sorpresa, em vaig trobar la documentació de la difunta damunt el seient del copilot del meu cotxe. Immediatament em vaig dirigir a l'Ajuntament de Balsareny per entregar l'esmentada documentació a la Guàrdia Urbana. Aquella tarda, a la feina, algú va avisar-me que els Mossos d'Esquadra m'estaven buscant. Mentrestant, dos agents del Cos es dirigien a casa meva on van trobar al meu company que no tenia claus per obrir la porta ja que les tenia jo a la feina. Sense identificar-se i en tot moment amb to amenaçador ("Vostè m'està posant excuses per no obrir-me la porta i no sé què hi fa aquí dins" o "tenim un agent de paisà a baix, si surt del pis vindrà detingut a comissaria i ens explicarà unes quantes coses). A quines "coses" es referia l'agent? Són normals o habituals aquestes amenaces? El meu company, sense dubtar-ho, els va donar l'adreça d'on jo treballava en aquell moment, on van presentar-se amb força prepotència demanant per "la hippie". El servei de seguretat de la empresa els informa que s'esperin a l'exterior, no a dins. Jo surto de la feina per parlar amb els agents. Un cop cara a cara, els agents segueixen amb la tònica autoritària demanant-me explicacions i preguntant perquè jo tenia la documentació de la difunta i què en pensava fer! Ho trobo insultant! En aquells moments em vaig sentir intimidada, insegura i indignada. Van ser els agents els que es van descuidar els papers dins el meu vehicle! Seguidament, em demanen poder registrar "per si hi troben més papers". Jo, atònita pel seu comportament, cedeixo per no tenir més problemes. Evidentment, no hi van trobar res; això sí, no van evitar comentaris sobre suposades olors il·legals que desprenia el cotxe nou de trinca.

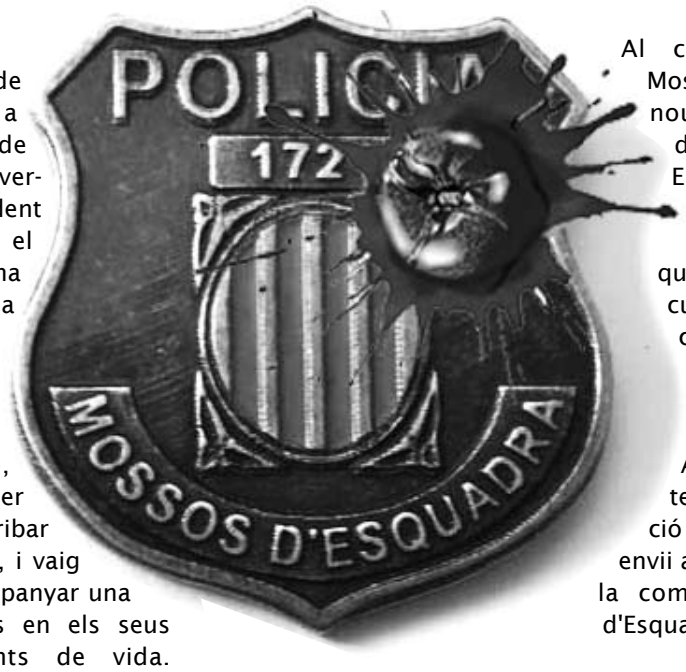

Al cap d'uns dies els Mossos em truquen de nou per tornar-me a demanar explicacions. Em citen, per parlar, i no es presenten a la cita. Més tard em truquen i em demanen disculpes, i em tornen a citar. Finalment, els cito jo a la feina per acabar del tot amb aquest malson. Aquest cop es presenten, em prenen declaració i em recomanen que envii aquesta carta al cap de la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Manresa.

Concloent, la irresponsabilitat, la manca de coordinació, la lentitud i, en definitiva, la incompetència ha estat la tònica en aquest procés on m'he vist involucrada per ser testimoni d'un trist accident de trànsit, en el qual vaig tenir la duríssima experiència d'acompanyar una víctima en els seus darrers moments de vida.

Després del traumàtic fet m'he sentit perseguida, insultada i acusada d'haver robat una documentació que els mateixos agents dels Mossos d'Esquadra van extraviar. Per culpa de la irresponsabilitat, prepotència i abús de poder per part d'un agent dels Mossos d'Esquadra, jo, com a ciutadana, tardaré temps a confiar un altre cop en aquest cos.

Manifest davant el judici fets de Patum de 2005

Berga, setembre de 2007

Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat

Centre d'Estudis Josep Ester Borràs

L'Ateneu Columna Terra i Llibertat i el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs ens retirem com acusació particular al judici per l'assassinat del company Isanta:

Fa ja més de dos anys de l'assassinat del company Pep Isanta i de les agressions a altres companys en el context del concert de divendres de Patum de 2005. Va ser una agressió indiscriminada, sense sentit ni motiu aparent. Nosaltres com anarquistes no confiem en l'aparell judicial i el considerem una eina de l'Estat per legitimar i beneir els seus abusos. Sabem que és molt difícil que és faci Justícia des de la judicatura, tanmateix en el seu dia també vam apostar per aquesta via —junt amb molts altres mitjans— per tal que es conegués el que va passar i intentar que s'esclarissin els fets. Ja que encara no sabem els motius pels quals no existia cap pla de seguretat —tal i com indica la llei—, ni tampoc sabem perquè els Mossos d'Esquadra van ometre la seva responsabilitat i obligació d'auxili —malgrat rebre trucades fins a prop de mitja hora abans que es produís l'assassinat, just quan començaven les agressions—.

Tal i com ja s'ha dit en repetides ocasions, vam presentar-nos en aquest procés judicial com a part agredida per tal que les administracions assumeixin la seva responsabilitat. Tanmateix aquesta qüestió ha estat eludida no sense l'ajuda de l'advocat de l'acusació popular de l'Ajuntament de Berga, que en comptes de representar la veu de la ciutat en el procés ha esdevingut l'advocat defensor de l'administració enfront les irregularitats que va cometre aquell divendres de Patum, i això és vergonyós.

Si ja fèiem servir l'aparell judicial a contracor, l'experiència en aquest procés i la relació amb l'advocat que hem tingut fins ara, ens ha convençut de la inutilitat total d'aquesta via —com a mínim en aquest cas—. Nosaltres no volem diners, ni volem més anys de presó pels assassins, nosaltres no volem formar part d'aquest circ i és per tot això —i malgrat tenir més dubtes que seguretats— que abandonem i renunciem a ser part acusadora en el procés judicial. De cap manera però, no abandonem la lluita ni renunciem a la solidaritat cap als la resta de companys afectats d'una o altra manera. La nostra lluita continuarà però sense entrar als jutjats. Hem decidit cercar la Justícia per vies que coneixem més i que considerem més d'acord amb els nostres sentiments i les nostres idees.

Des de que vam rebre les agressions i ens van assassinar a l'amic Pep hem estat criminalitzats per les nostres idees per part dels mitjans de comunicació i per la conselleria d'Interior —volent-nos fer passar de víctimes a botxins— amb la connivència de l'Ajuntament de Berga i dels sectors més feixistes de la població. Però no pensem afluixar en la nostra lluita. No ens ho podem permetre.

Rebutgem, com sempre hem fet: els abusos de poder, l'enduriment del codi penal, les presons, la injustícia social que promou l'Estat i el Capital i que genera assassins irrecuperables com els que van robar la vida del nostre amic. Malgrat tot —fins i tot de la justícia de l'Estat— esperem que aviat es faci Justícia! Què ningú en dubti: ni oblit ni perdó!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

Serralleria Berguedana
info@serralleriaberguedana.com
938211395

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

Presó i sistema sanitari

Manresa, setembre de 2007

Ass antipresons

Per fer-nos una idea de quines són les condicions sanitàries a les presons hi ha algunes dades molt significatives:

Cada 5 dies mor una persona presa per circumstàncies no naturals (per falta, interrupció o inadequació del tractament mèdic, suïcidi, sobredosis, baralles, retards en l'hospitalització...).

El 70-80% de la població reclusa pateix malalties que requereixen un tractament especialitzat que la institució no dispensa (hepatitis, tuberculosis, SIDA, drogodependències, trastorns psíquics...). A més a més, a la presó es donen molts casos de depressions i altres desequilibris emocionals, malalties cardiovasculars, privacions sensorials, úlceres, disfuncions a l'aparell digestiu, a la vista, a la pell... i es transmeten amb molta facilitat malalties contagioses (SIDA, hepatitis...) per falta de prevenció.

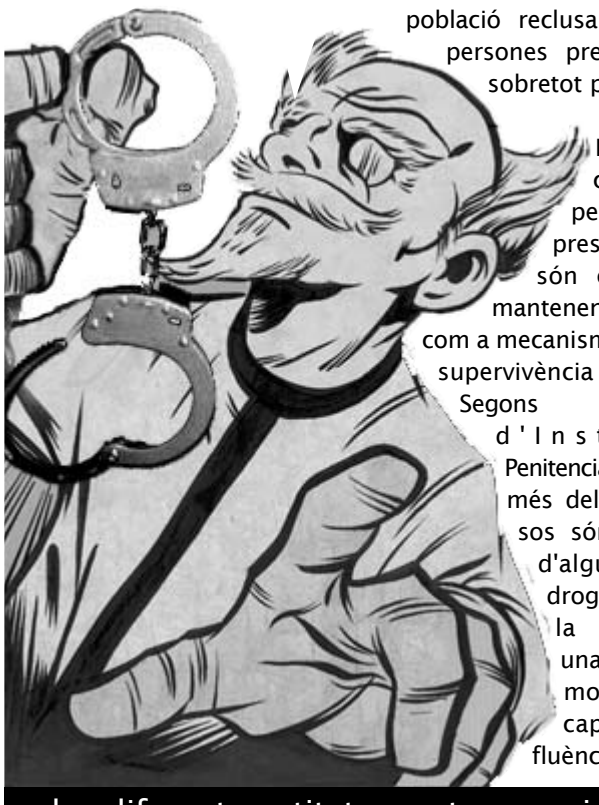

La mateixa Sociedad Española de Sanidad Penitenciària, òrgan encarregat del 80% de la infrastructura sanitària penitenciària, reconeix que el sistema sanitari a les presons és inviable, antiquat, i no pot garantir una atenció similar a la resta dels ciutadans. Aquesta mateixa situació ha estat àmpliament denunciada pels mateixos reclusos i per grups de solidaritat amb les persones preses.

Molts metges de medicina general tracten malalties que no els pertoquen perquè no hi ha especialistes, i és gairebé impossible sortir a un hospital a veure'n un. A més, des de fa temps, l'administració penitenciària, posant per davant l'economia a la salut, distribueix a les presons, productes que formen part dels excedents d'empreses farmacèutiques, fins i tot alguns caducats.

LA DROGA

Les drogues dins la presó són tolerades per les institucions penitenciàries, perquè compleixen una funció de control de la població reclusa, manté a les persones preses sedades i sobretot poc rebels.

És una substància necessària per gran part dels presos, molts d'ells són consumidors i mantenen el seu consum com a mecanisme d'adaptació i supervivència a la presó. Segons estadístiques d'Institucions Penitenciàries del 2002, més del 50% dels presos són consumidors d'algun tipus de droga. Qui controla la droga esdevé una persona amb molt de poder i capacitat d'influència sobre qui la vol consumir. Es creen relacions que poden ocasionar una sèrie de conflictes que augmenten les sancions i la reincidència de qui consumeix: petits delictes de furts i robatoris per aconseguir la droga, "ajustes de cuentas", delictes comesos sota efectes de la droga, delictes per possessió... L'heroïna es segueix tolerant dins de les presons, on entra "il·legalment" a través dels funcionaris o de les visites. A més es distribueix la metadona com a droga legal (que crea una addicció molt forta) i que juntament amb els psicofàrmacs (antidepressius i ansiolítics) són un mitjà de control que manté la població reclusa relaxada i submisa.

Fins fa poc, l'administració no reconeixia públicament l'existència de drogues de consum intravenós a la presó, cosa que impedia la distribució de xeringues per evitar contagis. Malgrat tot només en algunes presons de l'Estat s'ha començat a implementar programes de distribució de xeringues, però en la majoria encara no. Una xeringa pot costar 30 euros al mercat negre de la presó, i els reclusos es veuen obligats a compartir-les perquè la majoria té poca capacitat adquisitiva.

LA SIDA

Un 25% de la població penitenciària és portadora del virus d'immunodeficiència adquirida, i d'aquests, una gran part ha contret el virus dins la presó, on es comparteixen xeringues i fulles d'afaitar. Tenint en compte que dins el reglament penitenciari es contempla la possibilitat de l'excarceració per malaltia incurable, totes aquestes preses haurien d'estar al carrer.

Als presos se'ls impedeix escollir el tractament que creuen més adequat per la seva salut, i en el cas del VIH s'han arribat a interrompre tractaments ocasionant greus danys sobre el pacient. Recordem que fins i tot s'han distribuït medicament caducats o ja retirats del mercat perquè no funcionaven.

MALTRACTAMENTS

A dins dels centres penitenciaris es donen sovint maltractaments tant físics com psicològics, sobretot a les persones que es rebel·len per mantenir una mica de dignitat entre tantes humiliacions quotidianes:
Des d'insults, pallisses de grups de funcionaris a un sol pres amb pals, porres, barres de ferro, esprais amb gasos lacrimògens, emmanillar-te despullat durant dies, a vegades en posicions molt incòmodes, sense menjar, fent-te les necessitats a sobre, a tirar-te galledes d'aigua freda a l'hivern al terra de la cel·la perquè l'hagis de recollir escorrent-la amb la teva roba...

En aquestes condicions, la tensió pot ser insuportable, fins al punt d'induir a una persona al suïcidi o a l'autolesió per ser conduït a l'infermeria i així aturar les tortures. S'entreveu, de totes aquestes tortures, que més enllà d'inflingir un dolor físic, el que es busca és eliminar la capacitat de resistència de l'individu, doblegar, enterrar en l'impotència i incrementar la sensació d'humiliació i d'indefensió.

L'escepticisme, la desconfiança i la por a les represàlies fan que sigui molt difícil que s'arribi a presentar una denúncia formal i en molts casos aquestes denúncies dirigides als jutjats de Vigilància Penitenciària no donen cap mena de resultat o provoquen una denúncia dels mateixos funcionaris que en molts casos es tradueix en un augment de pena.

Els metges i infermers són còmplices de les tortures, perquè molt poques vegades denuncien els maltractaments, i es posen al costat de la institució realitzant informes de lesions encobrint sempre els carcellers. Alguns dels pocs que han denunciat les tortures dels funcionaris han perdut la feina.

MORT

El percentatge de morts dins de les presons és proporcionalment molt més elevat que el de l'exterior. Les autoritats intenten de totes maneres que aquestes dades no surtin a la llum pública, amagant informacions, o excarcerant persones agonitzants perquè no consti que s'han mort a la presó. Moltes d'aquestes morts a les presons de l'estat espanyol no han estat imprevistes, sinó que en moltes ocasions es tractava de morts anunciades amb antelació. Sovint les causes han estat malalties, la més freqüent la SIDA. Existeix un article del reglament penitenciari (196.2) que permet l'excarceració en cas de malaltia incurable. Els tràmits per sol·licitar-la són molt lents i els permisos arriben sempre quan ja és massa tard o just quan la persona està agonitzant. Les morts per suïcidi també són freqüents dins les presons, sovint provocades per la pressió psicològica. Les presons més modernes i amb millors instal·lacions, no veuen reduïts el nombre de suïcidis. Altres morts són a causa de negligències mèdiques i dels funcionaris: existeixen casos d'ometre crits d'auxili, d'administrar tractaments equivocats a persones al·lèrgiques, de no escoltar reiterades queixes de dolor... Existeixen també casos de morts per maltractaments físics, tot i que sempre seran encoberts per l'administració i tot l'aparell penitenciari de metges, funcionaris...
A més a més es donen també casos de morts violentes per baralles entre els interns, i morts per sobredosis.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

MONPETIT
Plaça Anselm Clavé, 7 - Tel. 93 820 63 06
SALLENT
938370920

BAR ginesta
pl. Maragall·2
08600·Berga
Tel· 93 822 00 67

Bicilindrics
Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI i KAWASAKI
Mòbil: 639 11 25 58
web: http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics
Persona de contacte: Pep.
e-mail:bi.cilindrics@retemail.es

T1
www.t1muntanya.com
MATERIAL TÈCNIC DE MUNTANYA
LA NOVA BOTIGA DE MUNTANYA DE MANRESA
Psg. Pere III 49-51 (Galeries Manresa Centre)
Local 15
Tel. 93 874 86 13

Comunitats mineres a Amèrica del sud

Recorregut fotogràfic per comunitats mineres d'Amèrica del Sud. Rostres de treballadors plens de dignitat, l'experiència de la lluita quotidiana.

A l'esquerra un treballador artesanal de la mineria de l'or a Colòmbia.

Abaix un miner dins la mina a Colòmbia.

Manresa, setembre de 2007

Second

A Colòmbia, comunitats de famílies desplaçades històricament per la violència viscuda al país (i incrementada des dels anys 50 fins els nostres dies) sobreviuen gràcies a l'explotació artesanal de l'or. Ells, no tenen res més que pics, pales i restes de maquinària de principi de segle. La seva creu: estar enmig d'una terra rica: una de les reserves auríferes més grans d'Amèrica Llatina. "Estamos montados sobre la riqueza pero somos pobres", diuen. Viuen a la selvàtica i remota Serranía de San Lucas, i la presència estatal tan sols hi és present en la figura d'un exèrcit agressiu al servei de les grans multinacionals interessades en explotar, al preu que sigui, les betes d'aquesta muntanya. Degut a aquesta mateixa raó (fomentar la por per desplaçar els habitants i permetre un lliure accés a les multinacionals de l'or) la zona ha viscut diverses incursions paramilitars amb desenes de víctimes civils a l'esquena. Totes elles han estat tractades amb impunitat per part de les autoritats del país. De fet, cal remarcar, que el mateix president Álvaro Uribe Vélez, és també el president d'una de les empreses amb més interessos aurífers de la zona: Mineros de Antioquia. Sobre aquestes famílies recau també el context de guerra de baixa intensitat amb constants assassinats selectius i en forma d'un fort bloqueig econòmic, sanitari i alimentari. Mercaderies, aliments i medicines, arriben amb comptagotes a la zona i sobreencarits pels costos de desplaçament amb mula i pels altíssims impostos que han de pagar a tots els actors armats de la zona, però bàsicament l'exèrcit i els grups paramilitars. Conjunts de cases sense escola, sense centres de salut, i amb nens i nenes que maduren prematurament per tal d'ajudar a les seves famílies en les tasques laborals o de la llar.

Cementiri de la ciutat de Potosí, Bolivia.

Miner a la històrica ciutat de Potosí, Bolivia.

Internacional

Les fotografies de **Perú** han estat realitzades a la serralada andina, a la Cordillera Blanca, molt a prop de Huaraz. Centenars de treballadors realitzen llargues jornades de treball a una altura més que considerable per tal d'extreure el carbó de la muntanya. A les fotografies, dos retrats de jornalers, ens deixen intuir la duresa d'aquesta feina, però també la dignitat que els caracteritza. Màquines humanes que treballen artesanalment en un entorn que no els és gens favorable i en una feina marcada per la precarietat laboral i els riscos, que sovint es tradueixen en víctimes mortals i morts prematures a causa dels gasos de les galeries.

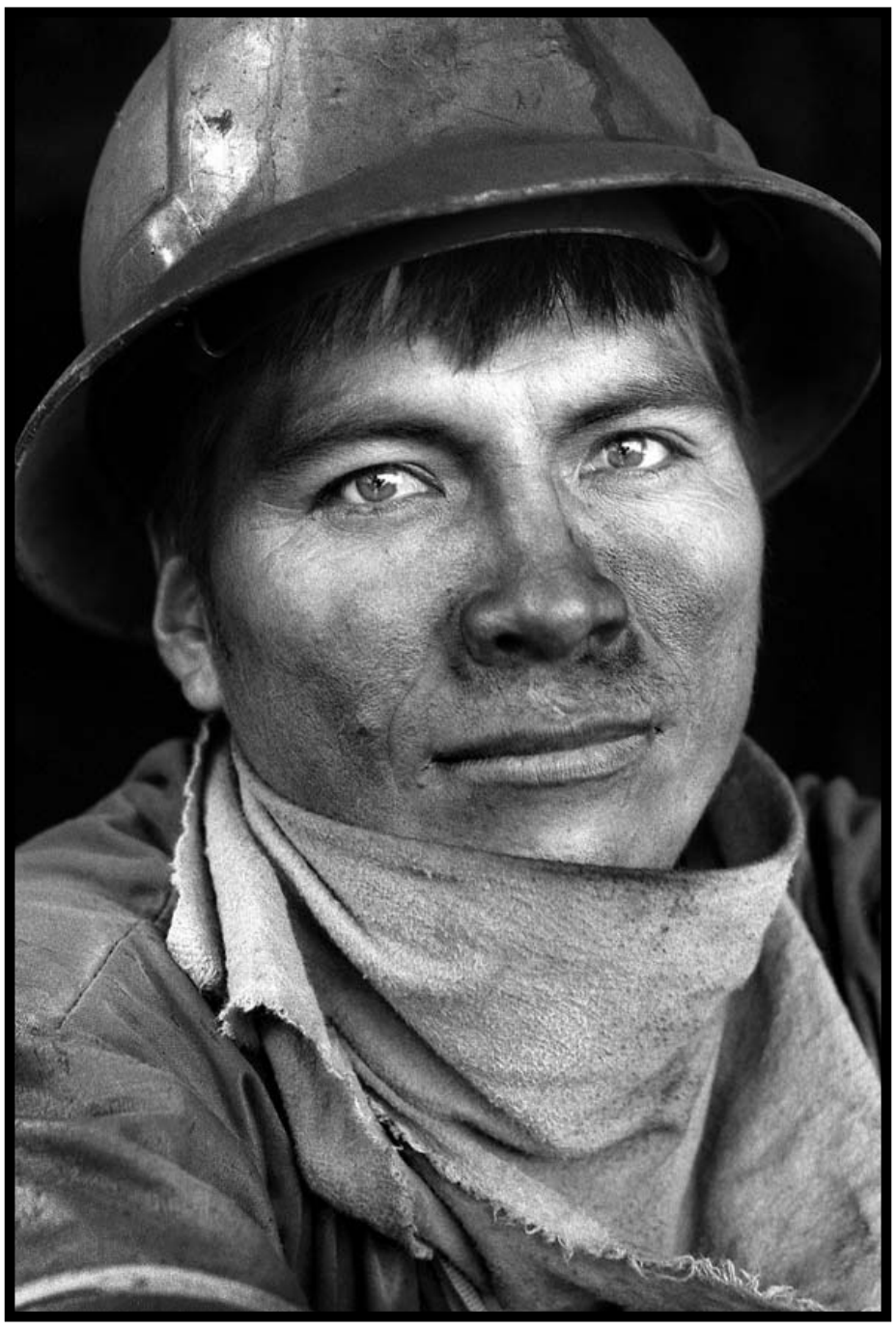

A l'esquerra i sota aquestes línies, treballadors del carbó a la serralada andina del Perú.

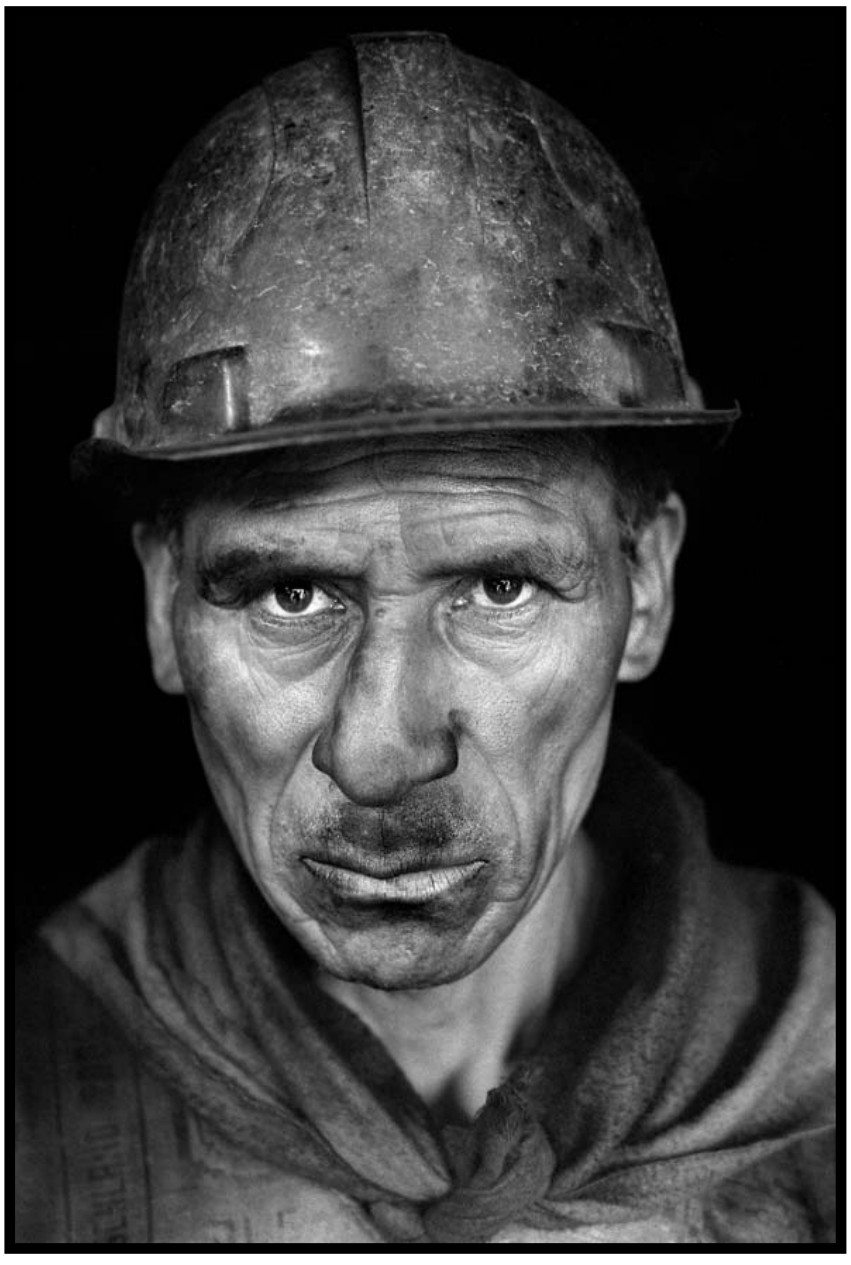

Quan un arriba a **Potosí (Bolívia)** queda impressionat. Impressionat, per la seva alçada, doncs és la segona ciutat més alta del món, però sobretot perquè aquest lloc despunta una història dura i amarga d'anys de constant explotació iniciada per la colonització espanyola. Amb més de 400 anys d'extracció constant de metalls a l'esquena, el Cerro Rico de Potosí encara segueix escopint plata, zinc i altres minerals. "Esto vale un Potosí" sentim dir encara. Circula la llegenda de que amb el metall extret d'aquesta muntanya s'hagués pogut construir un pont de plata entre aquesta ciutat i l'Espanya Explotadora. Hi ha qui dubta i considera que això és poc menys que una exageració però qui coneix bé la crua història de la ciutat no dubta en canvi que s'hagués pogut construir amb la llargada dels ossos de tots aquells que han deixat la seva vida als intestins de la muntanya. Les xifres parlen per si soles: es calcula que uns 6 milions d'indígenes han mort treballant al Cerro en condicions infrahumanes. A aquests cal sumar-hi també els més de 2 milions d'esclaus africans que hi van morir.

Actualment, tot i ser precàries, les condicions han millorat basant a les mines que s'han començat a treballar en petites cooperatives de treballadors que extreuen minerals a la muntanya. Per aguantar les condicions laborals i d'alçada, els indígenes, masteguen constantment la sagrada fulla de coca des d'una estona abans de començar a treballar. Diuen, els dóna força d'esperit i de treball. Un altre atenuant de la duresa laboral sol ser l'alcohol pur que els ajuda a aguantar el fred i els gasos de l'interior. Sorprèn veure al Cerro gran quantitat de nens i joves que se sumen a els més de 10.000 treballadors. Sorprèn veure com despunta la humil personalitat dels indígenes. Sorprèn també visitar el cementiri de la ciutat i trobar-hi una frase que fa emocionar-se: Aqui yacen las personas que dejaron sus pulmones en los hondos socavones de las minas, por un mañana mejor para la humanidad.

En fi, tres exemples de superació i quotidianitat llatinoamericana. Vides lluny de la comoditat però molt humanes que segueixen i seguiran treballant a canvi de la vida mateixa que es dibuixa previsiblement dia rera dia, explorant els racons foscos i desconeguts del planeta.

La divisió sexual del treball: un dels pilars bàsics de la societat patriarcal

Manresa, setembre de 2007

columna clitoriana

La diferenciació de gènere constitueix un factor estructurant principal de la societat en el seu conjunt, i com a tal, determina també les relacions laborals. Alhora d'analitzar el món laboral (estructura, organització, relacions que s'hi donen, etc) és necessari tenir en compte la forma com opera el gènere.

La divisió sexual del treball és fruit d'un llarg procés d'interacció entre el patriarcat i el capitalisme. El patriarcat com a estructura bàsica de les nostres societats, al interactuar amb l'organització capitalista, determina unes relacions de gènere basades en la subordinació i discriminació de les dones. La segregació dels mercats laborals, el control sobre la tecnologia, el simbolisme del treball, la diferenciació entre treball remunerat i no remunerat, etcètera són formes d'organització patriarcal de les relacions laborals capitalistes.

La condició de gènere és un element que històricament ha condicionat sempre l'estructura, l'organització i el significat del treball. Ja des de la prehistòria es va instaurar una divisió de tasques a partir de la distinció de gènere, que s'ha anat reproduint, adquirint noves formes i significats, al llarg de la història. Actualment, tot i que en termes generals s'ha produït una incorporació progressiva de la dona al mercat de treball, la divisió sexual del treball continua sent un pilar bàsic del patriarcat, que perjudica greument les dones en tant que treballadores de "segona categoria" que es veuen obligades a suportar una doble (o triple?) jornada laboral: treball productiu, treball domèstic, cura de fills/es i familiars, suport emocional, etc. A més a més, aquesta divisió afecta també a les expectatives i desitjos que una pugui tenir com a treballadora; i en la vida social afecta a la participació cultural i política, a l'adopció d'uns determinats estils de vida i d'unes determinades formes de relació amb els altres, etcètera.

La divisió sexual del treball és determinada per la construcció social de les identitats de gènere (identitat femenina i identitat masculina). En base a l'estereotipació d'aquestes identitats, el què s'associa a les dones en relació al treball està més relacionat amb l'ajuda i comprensió del altres, la no-competitivitat, etc. i el què s'atribueix als homes està més relacionat amb la força física, la iniciativa i la innovació, l'ambició, etc. És a partir d'aquí com es produeix el que s'anomena "segregació del mercat laboral", que es materialitza en una segregació horitzontal i una segregació vertical.

La segregació horitzontal fa referència a la major presència d'homes en treballs considerats masculins (més propis del sector de la construcció, de les noves tecnologies, direcció i gestió d'empreses, etc) i en la major presència de dones en treballs considerats femenins (més relacionats amb la cura cap als altres –mestres, infermeres,...- , atenció al públic, etc); sovint sent més ben considerats socialment aquells treballs que s'atribueixen als homes.

I per altra banda, la segregació vertical ens indica una menor presència femenina en les posicions més elevades de la jerarquia laboral, ja que les dones ocupen un nombre molt més reduït de llocs de treball amb responsabilitats directives a causa del què es coneix com a "sostre de vidre" (tot i que aparentment tothom pot ocupar els diversos llocs de treball a la pràctica existeix un sostre real en la jerarquia laboral que les dones no poden sobrepassar-lo).

Aquesta segregació existent dins el mercat laboral accentua i reprodueix a la vegada la construcció social de la identitat femenina i la identitat masculina.

Quan es va començar a utilitzar el concepte gènere van sorgir dues grans corrents de pensament feminista: el feminisme de la igualtat i el feminisme de la diferència. El primer, reivindica la igualtat de gènere en tots els àmbits de la societat en contra de les múltiples discriminacions que pateixen les dones en tots els àmbits. El segon, insisteix en la diferència de gènere afirmant que hi ha unes característiques específiques de les dones que les diferencien dels homes, i marquen la línia divisòria més important de les diferències humanes. Segons aquest últim corrent de pensament, una revalorització d'aquesta diferència seria l'estratègia per arribar a l'emancipació del gènere.

El debat sobre la igualtat o la diferència queda reflectit també en l'àmbit de les polítiques laborals i en l'anàlisi de la situació laboral de la dona. Per una banda, apareix la igualtat de gènere com a objectiu clau perquè les dones realitzin les mateixes tasques amb les mateixes responsabilitats i els mateixos drets que els homes. Per altra banda, el feminisme de la diferència defensa diferents maneres de treballar i entendre les relacions laborals i s'oposen a una adaptació al mercat laboral masculí.

Si s'analitzen aquests dos corrents de pensament, es veu que al què aspiren és en part ambigu, ja que el feminisme de la igualtat pot acabar en una simple adaptació de les dones a les normes masculines dominants, i per altra banda el feminisme de la diferència corre el perill de reproduir idealitzacions tradicionals de maternitat, altruisme i naturalitat d'allò femení.

En aquest context, què és el què volem? Com hauria de ser un mercat laboral just i igualitari? Ha d'existir una divisió sexual del treball? ... Mmm... realment és necessari el treball?

* Article fet a partir del "Manual de la Sociología del trabajo y de las relaciones laborales" de Holm-Detlev Köhler i Antonio Martín, i de diferents textos sobre dona i treball.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

CIRCUS TANSIA
Circ músical deambulant
Contacte: 692 76 22 19.

BAR TOJUKA
(ANTIC BAR CAMARÓN)
Cl Sta. Maria, 28
Manresa

Bar Porró
c/Major (Manresa)

LA FONT DEL BALÇ
CAFÈ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

Didàctica

En terra d'esclaus trobareu amos

Berga, setembre de 2007

Pep i tu

Des de ben petit he sentit, d'una banda, una indignació davant de la injustícia que crema per dins i que m'obliga a actuar, de vegades precipitadament. Crec que això ho senten moltes persones, en diferent mesura i amb diferents manifestacions, crec que és una expressió natural i alhora cultural. D'altra banda, també he notat i observat una mena de por irracional, asfixiant, una mena d'atmosfera d'arrossegament, d'obediència i submissió cega, molt contagiosa i que tot ho empastifa. Pots sentir això mirant organitzacions socials vives: gent passejant pel carrer major de Berga o fins i tot estructures físiques deshabitades o amb poca vida: les colònies industrials (de la colònia Rosal a Merola i abans i més enllà, baixant cap a Barcelona amb bus per exemple).

L'altre dia em vaig mig discutir amb una iaia que patia una obediència exagerada d'aquestes que us comentava. Una obediència catòlica, franquista, irracional, fruit d'una cultura i un adoctrinament concret, d'una altra època diria algú. Aquella fe en l'amo i el capellà tant fastigosa com habitual a l'Alt Llobregat. Una mena de síndrome d'Estocolm com el dels segrestats. Mentia sobre l'estat d'una plaça després d'una acció on jo havia participat, jo sabia que era fals, però els seus prejudicis ideològics no li permetien veure més enllà i fins i tot creia convençuda que havia vist coses que no havien passat. No la disculpo perquè les iaies no em mereixen més respecte que les nenes i perquè conec iaios revolucionaris i joves feixistes (parlo sempre de les pràctiques que jo els observo i no del discurs que tenen d'ells mateixos). Tanmateix era una pobre dona, no sé, vull dir que era un cas perdut, una vida acabant-se, gastada. Ara bé, el problema ve, quan veus i descobreixes clarament el mateix comportament, la mateixa por i obediència cega i irracional en persones joves, dels anomenats del "rollo" que no només neguen la solidaritat sinó que ataquen qualsevol canvi o avenç social per por a que se'ls barregi amb tot plegat (qui sap què) i per la convicció de què hi ha coses que no han de canviar perquè sempre han estat així (digui's clero, patronal o ajuntament i l'ordre no és atzar).

Tot plegat em porta a recordar un dels textos que més em va agradar i sorprendre quan fa anys el vaig llegir: el d'Étienne de la Boétie sobre la servitud voluntària i tots els textos que l'acompanyen en l'edició de la col·lecció Acrácia de Tusquets, dels que cal destacar el de Clastres. I és que la responsabilitat de l'esclavitud és en primer lloc de l'esclau. Ni amos ni esclaus! Visca l'anarquia!

Còmics

Amb aquest còmic, lluny de voler-nos enriure de les persones que pateixen malalties tan greus com la fibromiàlgia, volem carregar amb ironia contra aquells que amb demagògia barata les utilitzen per treure'n rèdit polític.

Ressenyes

Estado de wonderbra. Entretejiendo narraciones feministas sobre las violencias de genero.

Barbara Biglia i Conchi San Martin (coords.).

Barcelona, Virus editrial (2007)

Rubió, setembre de 2007

Illetrada

Vivim en una època en la qual freqüentment surten als mitjans de comunicació casos de violència de gènere escabrosos i sensacionalistes: "la mató con 17 puñaladas" o titulars semblants ocupen pantalles de telediaris i pàgines de rotatius. Se'n parla més que mai. Sembla fins i tot que des de l'administració tinguin la patosa intenció de posar fil a l'agulla per erradicar aquest càncer social a través de diferents polítiques públiques.... Si????? ...Ben lluny de la realitat!

A través de les diferents veus que es llegeixen en aquest recull d'articles desemmascaren alguns dels tòpics que envolten a aquest fenomen social anant a l'arrel de la qüestió. Des de diferents disciplines (psicologia, demografia, antropologia, etc) i parts del planeta (Catalunya, Euskadi, Estats Units, etc) es qüestionen preguntes i aixequen catifes en diferents àmbits: en els mitjans audiovisuals i de comunicació, en les polítiques socials i de població, en els moviments socials, en les institucions totals, en com ens nombrem, entre altres. Lluny de quedar-se en el lloc comú, molt recurrent, de les quatre parets endins dels domicilis privats.

Partint dels exemples exposats abans: en el llibre s'analitza com els mitjans de comunicació visibilitzant el fenomen amb un determinat enfocament estigmatitzen i creen opinió en una direcció que no ajuda a generar autonomia i decisió a aquelles persones que estant patint d'una manera o altra violència de gènere. Simplifiquen el tema centrant-se en els símptoma sense ni mirar l'arrel.
Les polítiques socials existents són analitzades com a sostentores de l'ordre heteropatriarcal i productores de violència de gènere en si mateixes, contemplant únicament la violència domèstica i sobretot contra les dones les quals són victimitzades i infantilitzades.

Amb les quatre pinzellades aquí detalles es pot apreciar com van teixint una analítica que va més lluny de les quatre parets i també de la dicotomia de construcció de identitat/gènere basada en el sexe: home-dona, doncs la violència de gènere la poden patir diferents persones siguin del sexe que siguin i construeixin la seva identitat com vulguin: gais, lesbianes, transsexuals...
Obren molts interrogants que poden suggerir molt de debat en diferents àmbits. També en el si dels moviments socials... qui pot afirmar que no hi ha violència de gènere en els diferents col·lectius llibertaris, okupes, autònoms, independentistes? Què estem esperant per afrontar-ho?

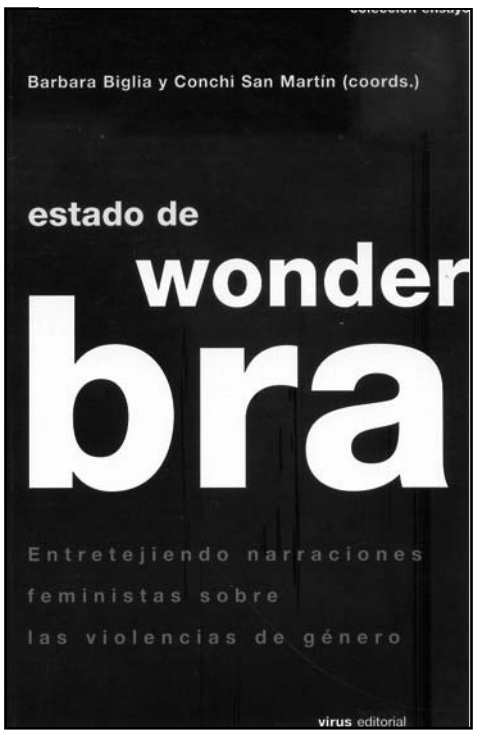

A ambos lados del muro

Patxi Zamoro

Tafalla, Txalaparta (2005)

Rubió, setembre de 2007

Illetrada

Quan tenia 21 anys en Patxi Zamoro va ser detingut a mans de la madera, va entrar directament a la presó amb una condemna d'onze anys a l'esquena. Era el 1979. A partir d'aquell moment la seva vida es va veure troncada, limitada; va patir càstigs i vexacions. Pel seu tarannà i pensament no es quedava callat i sotmès davant les noves situacions d'abús de poder que es va anar trobant quotidianament. El seu esperit de lluita sovint es va traduir en "partes" i allargaments de condemna, que s'anaven sumant als onze anys inicials. Un dels únics objectius que el mantenia viu i seré era la possibilitat de fuga més enllà de les parets grises que li limitaven els passos i la vida; observar l'arquitectura de la presó, els horaris dels carcellers i traçar una estratègia que el duria a cel obert. Ho va intentar un munt de vegades, alguna amb èxit! Tocar la llibertat!.. i tornar a caure a les seves mans..
La seva fama entre els carcellers de totes les presons de l'estat va anar agafant força al mateix ritme que l'enduriment dels càstigs contra ell. Però l'esperit de lluita el tenia molt ben aferrat, no el farien callar fàcilment. Intents de fuga i motins s'aniran alternant al seu pas.

Va ser el primer pres de l'Estat Espanyol al qual se li va aplicar el règim dels Fitxers d'Interns d'Especial Seguiment (FIES), i també dels primers en denunciar l'aberració, l'excés d'aquest tipus de règim. Es trobava aïllat dins l'aïllament, en mans dels carcellers que actuaven amb total impunitat. Però no es va rendir, va continuar lluitant, denunciant.

Finalment va poder sortir al carrer l'any 1997. Les seves ganes de lluitar i denunciar no se les havien acabat. Va ser el punt de partida de campanyes contra el règim FIES en particular i de les presons en general, no es podia quedar callat recordant els seus companys que encara eren dins, alguns morts. La seva manera d'ajudar-los era explicar com es vivia dins de les presons, a què es trobaven sotmesos. El van cridar fins i tot des d'Itàlia perquè expliqués la seva experiència.

Amb aquest llibre en Patxi Zamoro ens explica la seva història en primera persona. És la història d'un lluitador incansable contra la injustícia de la presó. És la història de milers de persones que pateixen dia a dia en pròpia pell la presó parets endins, però és també el recordatori per les persones que estan a fora: la presó està aquí al teu costat i t'està apuntant. No afecta només a la gent que hi viu a dins, és l'amenaça permanent per les que ens trobem a fora en el "quart grau".
No ens podem quedar callades davant les situacions que ens narra en Patxi

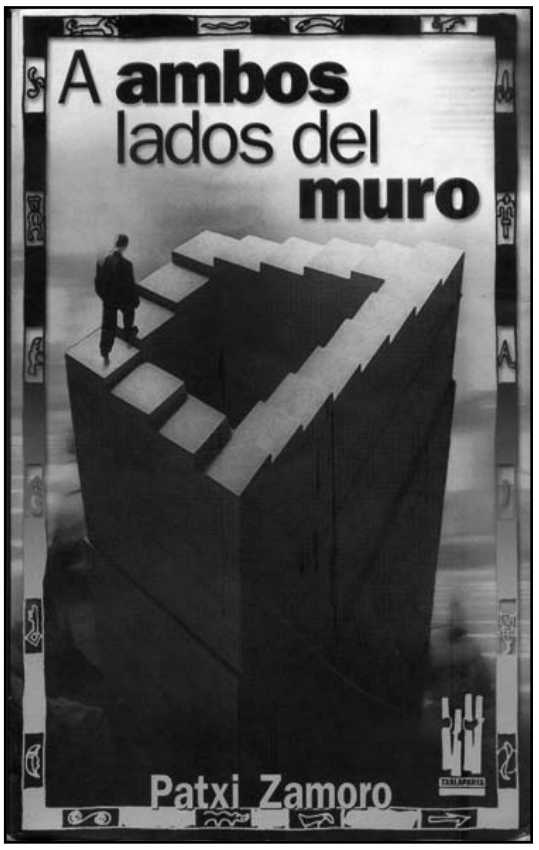

Ressenyes

L'afusellament de Penina

Oliva, Aldo

Barcelona: El Viejo Topo

Berga, setembre de 2007

Pep i tu

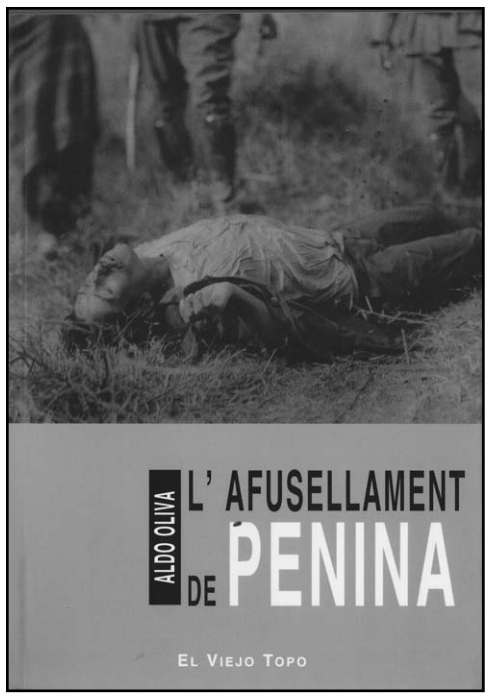

Joaquim Penina Sucarrats va ser un anarquista i anarcosindicalista de Gironella, nascut al 1901. Va militar clandestinament a la CNT de Gironella durant la dictadura de Primo de Ribera i al 1927 va marxar a Rosario, Argentina, amb el també gironellenc Pau Porta. Allà de seguida es va incorporar al sindicat anarquista de Rosario federat a la FORA. Treballava de paleta i va ser un gran propagandista, distribuïdor de llibres, pamflets i premsa llibertària. Va ser detingut i acusat de ser l'autor d'un pamflet contra la dictadura d'Uriburu i va ser assassinat per l'Estat sense cap tipus de judici previ el 10 de setembre de 1930 sent el primer afusellat de la dictadura. El 12 de Juliol de 1931 es va fer a Gironella un acte en la seva memòria, on parlà Pablo Porta, Josep Xena, Tomàs Cano Ruiz i Rosario Dulcet. L'acte va acabar amb la descoberta d'una placa commemorativa al carrer principal de Gironella, el qual, a partir d'aquell dia i durant tot el període republicà va dur el seu nom. El seu germà Joan, també de la CNT de Gironella, va morir al front de Madrid al 1938, després d'haver tingut diverses responsabilitats al Consell Municipal de l'Ajuntament de Gironella durant la revolució social i sent de la comissió de cultura del sindicat ja durant la república.

Sobre la vida de Penina coneixíem la biografia feta pel llibertari argentí Fernando Quesada: *Joaquín Penina, el primer fusilado*. Rosario 1974 consultable en fotocòpies al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga i d'un gran valor (el mateix Aldo Oliva la cita repetidament). Ara gràcies a la feina de la Plataforma Argentina Contra la Impunidad, la Casa Amèrica Catalunya, el memorial democràtic i el mateix Ajuntament de Gironella podem conèixer aquest treball d'Aldo Oliva reeditat en català i en castellà per "El Viejo Topo". De fet tot i ser una reedició és com si fos la primera edició ja que quan el llibre va sortir al 1977 no va arribar a veure la llum degut a una altra dictadura, la de 1976 a 1983. En l'actual edició el text del poeta Aldo Oliva ve precedit per un estudi introductori de Roberto Frutos i Antonio Oliva que presenta a l'autor, l'obra, el text, la situació de Rosario i Argentina en especial als anys vint i trenta i al mateix Joaquim Penina. El text d'Aldo Oliva fa un anàlisi del context social de l'Argentina del primer terç del segle xx, un anàlisi breu, des d'una òptica marxista i una mica massa enrevessat. A continuació coneixem els fets a partir de fins a trenta testimonis en forma de documents diversos que van teixint la història i les circumstàncies de la vida i la mort del company Penina a Rosario.

Trobareu aquest llibre al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs: c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga.

Agenda llibertària 2008

Anoia, setembre de 2007

Alli

Ja tenim aquí l'agenda llibertaria d'aquest any 2008 amb la gran novetat d'una nova imatge. El que si que continua son els textos, dibuixos, calendari menstrual, directori llibertari (bastant actualitzat), espai per a notes, llistin telefònic, etc. aquí va una petita presentació del col·lectiu editor:
Repetir, com sempre, que l'agenda llibertaria es confecciona de forma autogestionària, (excepte la impressió i l'enquadernació professional), mitjançant el treball voluntari i desinteressat del seu equip editor i les aportacions solidaries dels seus col·laboradors.

També dir que les despeses de composició, distribució i propaganda es cobreixen mitjançant la venda directa de l'agenda, i que els beneficis integres van destinats a recolzar directament al col·lectiu local editor-distribuïdor de la mateixa, i a més, a potenciar projectes llibertaris, així com també als grups distribuïdors, que tenen un marge aproximat d'una quarta part del preu final de l'agenda.

Els resultats econòmics de l'edició del 2007 de l'agenda ens han permet de continuar finançant gran part de les activitats de l'Ateneu Llibertari d'Igualada, així com les principals intervencions de reforma i reforç dels locals històrics de la Federació Obrera d'Igualada...

Agraïm, una vegada més, la col·laboració dels autors originals dels textos e imatges que hem utilitzat per donar contingut a aquesta agenda, així com de tots aquells que han col·laborat en la seva confecció i distribució. Anima'n a tothom a enviar-nos material per la pròxima agenda llibertaria 2009.
Per mes informació, distribució o comentaris sobre l'agenda:
Agenda Llibertaria
Ateneu Llibertari d'Igualada Psg. Verdaguer 122/correu-e: foigualada@ya.com

Agenda

ARREU

►Dissabte 6 d'octubre, 17 **MANIFESTACIÓ** contra el pla caufec des del parc Onze de setembre. La pàgina web www.noalplacaufec.net es va actualitzant poc a poc, però hi ha tota la informació necessària el correu paremoselcaufec@rusc.net i el telf 685 269 787 són els contactes per tothom que vulgui preguntar alguna cosa relacionada

►Programació del Centre d'Estudis Llibertaris "Francesc Sàbat" Ctra. de Montcada 79. 08221-Terrassa
Tf/Fax. 93-733-97-08
Divendres 21 de setembre de 2007
1898: el desastre colonial i les seves conseqüències a Catalunya. La reorganització de la burgesia catalana, el tancament de Caixes i la diversificació industrial.

Divendres 28 de setembre de 2007
1900-1930: el nou impuls capitalista. Empenta econòmica i transformacions agràries. El comerç i les finances.

Divendres 5 d'octubre de 2007
1900-1930: demografia, condicions de vida i treball.

Divendres 19 d'octubre de 2007
1900-1930: burgesia i catalanisme. Classes mitges i republicanisme. L'afer del CU-CUT! i la Solidaritat
Catalana. Lerroux i el Partit Republicà Radical.

►Programa de Actos del Centenario de Solidaridad Obrera. 1907-2007 **Del 15 al 31 de Octubre**
http://www.cnt.es/soliobrera/
soliobrera@cnt.es
http://www.cnt.es/

HORARIS CNT MANRESA/CSO VALLDAURA
C/Jorbetes, 15 Telfs: 686305111 / 686304012
e-mail: cnt_ait_manresa@hotmail.com
CNT i Biblioteca

Dijous de 19 a 21h (assessorament jurídic gratuït)
Kafeta (amb futbolín i preus populars !!)
Divendres de 19 a 00h
Dissabte de 19 a 01h

Tallers (gratuïts)
Iniciació a la guitarra, dimecres de 20 a 21h

ALTRES HORARIS
Cada divendres a partir de les 22h... Kafeta Tremenda!

Lloc: CSO La Tremenda

Productes ecològics, artesans i autòctons. Properament al Mercat Municipal de Berga. 691692245

ELS MAQUIS A L'ALT BERGUEDÀ: La història d'una acció a Malanyeu

Berga, setembre 2007

Gerard i Eulàlia

Ramon Cunill Armengol és un avi de 84 anys, nascut a ca l'Anglada de Malanyeu, un poble minúscul de l'Alt Berguedà per on els maquis tenien pas habitual. Miner a Fígols i masover de la casa del Llomà, una de les més riques de la zona. La seva vida ha estat arrelada a la mineria i a la vida de pagès. Actualment viu a Berga i recorda amb detall algunes de les situacions protagonitzades per la colla del Massana.

El Ramon ens explica que havia coincidit més d'una vegada amb el grup del maqui berguedà per les contrades del municipi, a la Font de les Travesses, la Font Gran,... però mai va gosar comentar res sobre les inusuals trobades. El grup del Massana fou un dels més actius a la zona, així un mes d'agost es van presentar un grup d'homes a la casa dels amos per preguntar si els hi farien sopar. Eren cap a les 10 del vespre i els propietaris els van respondre que a aquelles hores no obrien. La casa del Llomà de Malanyeu era d'una família benestant addicte al règim; la família del Ramon com a masovers eren part del personal de la casa gran, a més de la minyona.

No els van obrir perquè era el Massana, no?

No,no,no... no ho sabien pas. El que passa és que els amos ja havien tancat la porta. Sempre tenien una tendència a tenir por. Davant la negativa, un del grup va comentar que no patissin, que ja tornarien un altre dia i llavors de ben segur que els obririen.

I van tornar?

Al cap d'uns mesos, l'estiu de 1947 vam veure que el noi que guardava el ramat tornava amb el bestiar quan tot just eren les 4 de la tarda. El meu germà gran se'n va estranyar, però el pastor va comentar-li que uns homes volien veure els amos. Els maquis havien fet baixar el noi amb el ramat i ells amagats entremig.

Ens van fer entrar a tots a casa els amos, van tancar-nos a la sala i ens van registrar -no ens van pas trobar res, només treballàvem- i llavors van voler avisar l'amo. Aquell que parlava era el Massana, un home gros i ben vermell de cara. Els amos mai ens van dir quan els havien demanat, no ho deien aquesta gent, però sí que segur es van emportar les joies de les dues mosses de la casa i diners1. Llavors buscaven teca, bé buscaven pa. I anar de menos a casa meu se'l feien el pa i el forn era a casa els amos i feia dos dies que n'havíem fet i van trobar la pastera. La minyona de la casa els va dir que era dels masovers. Llavors en van agafar un i el van baixar a baix a ensenyar a la meu mare i una meva cunyada per demanar-los si era veritat que era dels masovers, elles els van contestar que sí i el grup d'homes els va respondre que si era així només n'agafarien un per-què eren treballadors com ells.

I llavors ja van marxar?

No, quan van tenir això ens van tancar a tots els homes i a les filles dels amos al rebost. I mira jo no me'n vaig poder estar i vaig ser l'únic que vaig xerrar. Ens van dir que ens hi havíem d'estar fins les 5 del dematí. Els hi vaig dir: "oh, i a sopar on hi hem d'anar?" I ens van dir que ja ens pujarien a obrir.

I us van pujar a obrir?

Oh va pujar la meu mare, ells havien passat la clau però l'havien deixat posada i llavors va pujar ella... Vam sortir i clar a sopar, però no va pas menjar res ningú. La gana ja havia marxat.
I van agafar els fusells que hi havia a la casa gran. L'amo era del sometent local..., i van dir que l'endemà a tal lloc les trobaríem i va ser veritat, allà on ens havien dit les vam trobar, només que havien llançat el fiador i ja no servien.

I saps què? Es va escaure que el capellà del poble era fora, perquè llavors cada poble en tenia un de capellà. El rector de Malanyeu s'estava a casa els amos i l'endemà quan se'n va assabentar anava dient que si ell hagués estat allà, no hauria passat res. Pots comptar...

Què va passar després, quina va ser la reacció per part de les forces repressives?

Els amos ho van denunciar i la guàrdia civil és va instal·lar al poble, però no a casa els amos, sinó a la nostra. L'obligació era dels amos, però ens els van enviar a nosaltres. Allò va durar tres mesos, durant el dia feien guàrdia a la font de les Travesses, però a la nit dormien ben plans, van fer fora la meu mare de la seva habitació. A part, varem haver de carregar amb la gana que portaven i alimentar-los com porcs.

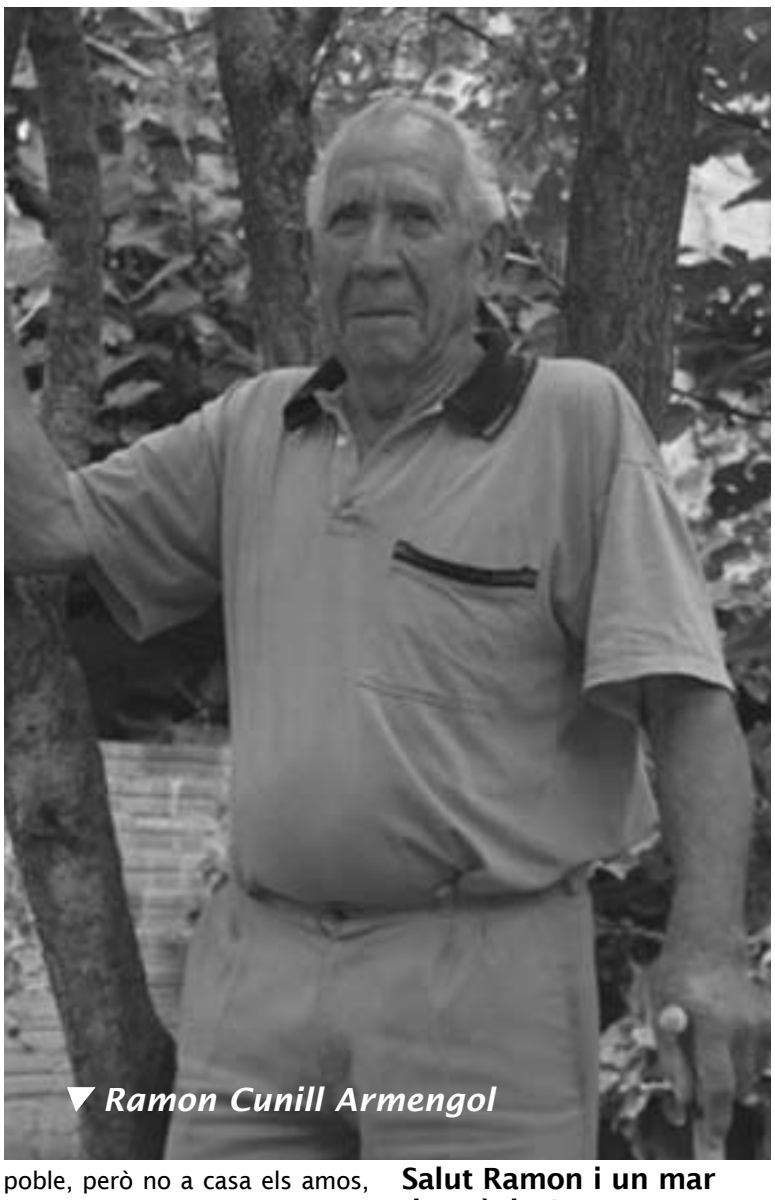

▼ *Ramon Cunill Armengol*

Salut Ramon i un mar de gràcies!

▼ *La casa de la foto és la Casa del Llom, on s va produir l'acció*